

Openbaar Ministerie
Parket Procureur-Generaal

Curaçao | Sint Maarten | Bonaire, Sint Eustatius & Saba

Aantekening requisitoir van het Openbaar Ministerie

In de appelzaak met tegen G.F. Schotte en C. van der Dijs

Aan het Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Edelhoogachtbaar college,

Vooraf

Bij vonnis van 11 maart 2016 is het Gerecht in Eerste Aanleg van Curaçao (GEA), in de zaak met parketnummer 500.00086/14 en 500.00087/14, tot een veroordeling gekomen van respectievelijk Gerrit F. Schotte en Cicely van der Dijs wegens:

1. medeplegen van valsheid in geschifte van twee facturen van Vanddis NV (Vanddis) aan B Plus Giocolegale Ltd (B-Plus), te weten:

factuur 91210 d.d. 4 mei 2010 ad \$ 140.000,=;

factuur 91213 d.d. 7 juni 2010 ad \$ 73.447,=;

beide ter “assembly and testing” van “Player Tracking Module (VIt Italian Market)” en “on board firmware testing”, te betalen per rekening 9114349814 van Van der Dijs bij de Citibank;

door deze valselijk ten name te stellen en onder factuurnummering te brengen van Vanddis en aan te geven, dat de omschreven diensten door Vanddis aan B-Plus zijn verricht, meermalen gepleegd in de periode vanaf 1 januari 2010 tot en met 1 juli 2010 in Curaçao, Nederlandse Antillen (NA) en Italië, strafbaar gesteld bij artikel (art) 230 lid 1 jo 49 lid 1 sub 1 jo 59 van het Wetboek van Strafrecht (Sr) NA;

2. medeplegen witwassen van:

\$ 15.000,=;

\$ 10.000,=;

\$ 50.000,=;

\$ 50.000,=;

\$ 53.422,=;

\$ 20.000,=;

door deze te verwerven, voorhanden te hebben, over te dragen, om te zetten en de herkomst ervan te verbergen en verhullen, meermalen gepleegd in de periode vanaf 1 januari 2010 tot en met 15 november 2011 in Curaçao, NA, de Verenigde Staten van

Amerika (VS) en Zwitserland, strafbaar gesteld bij art. 435 lid 1 sub a en b jo 49 lid 1 sub 1 Sr jo 59 Sr NA;

3. medeplegen voorhanden en aanwezig hebben van twee frequentie jammers, met dien verstande, dat het voorhanden en aanwezig hebben is begaan respectievelijk met het oogmerk, dat daarmee een misdrijf als bedoeld in art. 2:107 lid 1 wordt gepleegd en anders dan krachtens concessie en zonder machtiging van de Minister van Verkeer, Vervoer en Ruimtelijke Planning, gepleegd, in eendaadse samenloop, op 9 december 2013 in Curaçao, strafbaar gesteld bij respectievelijk art 2:107 lid 2 sub a jo 2:207 lid 1 sub a Sr en 15 lid 1 jo 35 lid 1 sub a en c Landsverordening op de Telecommunicatievoorzieningen, beide jo 1:123 lid 1 sub a jo 1:133 Sr;

plus, doch enkel ten aanzien van Schotte:

4. als ambtenaar, te weten Eilandraadslid van het Eilandgebied Curaçao, giften, namelijk \$ 140.000,= en \$ 73.447,=, gedaan door Franceso Corallo middels B-Plus, via Van der Dijs, heeft aangenomen, wetende dat deze hem zijn gedaan teneinde hem te bewegen om in strijd met zijn plicht in zijn bediening iets te doen of na te laten, te weten het:

onderhouden van een relatie met Corallo, teneinde voor Corallo en/of een van de tot het Atlantis World Group of Companies behorende bedrijven een voorkeursbehandeling te bewerkstelligen;

anders dan om zakelijke redenen begunstigen van Corallo en/of een van de tot het Atlantis World Group of Companies behorende bedrijven;

verstrekken van interne overheidsinformatie aan Corallo;

verstrekken van invloed aan deze Corallo in de Curaçaose overheid via de nieuw op te richten politieke partij MFK en aan Corallo vooraf instemming vragen voor de kieslijst van de politieke partij MFK en benoeming van personen op publieke topfuncties in Curaçao;

met aanwending van zijn huidige en/of toekomstig gezag en invloed als ambtenaar bevorderen dat Corallo internationaal wordt aanbevolen;

met aanwending van zijn huidige en/of toekomstig gezag en invloed als ambtenaar bevorderen dat Corallo en een van de tot het Atlantis World Group of Companies behorend persoon zullen worden aangesteld in een prestigieuze institutionele functie in Curaçao, meermalen gepleegd in de periode vanaf 1 januari 2010 tot en met 8 oktober

2010 in Curaçao, NA, VS en Zwitserland, strafbaar gesteld bij art. 379 lid 1 sub 1 jo 59 Sr NA;

5. valsheid in geschrifte regarderende een kennisgeving verlies reisdocument d.d. 15 april 2013 betreffende het diplomatieke paspoort van Schotte door in deze te doen opnemen, dat hij het paspoort is verloren in de periode tussen september 2012 en november 2012, omdat hij het niet heeft terug gekregen tezamen met zijn privé spullen na de abrupte regeringswisseling van 29 september 2012, gepleegd op 15 april 2013 in Curaçao, strafbaar gesteld bij art 2:184 lid 1 Sr;

gebruikmaken, afleveren en voorhanden hebben van voormelde vervalste kennisgeving verlies reisdocument d.d. 15 april 2013 betreffende het diplomatieke paspoort van Schotte door deze te mailen naar het Kabinet van de Gouverneur, gepleegd op 17 april 2013 in Curaçao, strafbaar gesteld bij art 2:184 lid 2 Sr;

tot:

wat Schotte betreft:

een gevangenisstraf voor de duur van drie jaren met aftrek van voorarrest plus ontzetting uit het passieve kiesrecht voor een periode van vijf jaren en teruggave van het diplomatieke paspoort aan het Kabinet van de Gouverneur;

wat Van der Dijs betreft:

een gevangenisstraf voor de duur van achttien maanden met aftrek van voorarrest, waarvan negen maanden voorwaardelijk, proeftijd drie jaren (met algemene voorwaarden);

en gezamenlijk:

onttrekking aan het verkeer van de twee inbeslaggenomen frequentie jammers en teruggave aan beiden van de audio jammers en spy-phone protectors

Naar het zich laat aanzien zijn Schotte en Van der Dijs in appel gekomen, omdat zij zich niet kunnen verenigen met voormelde veroordeling. Bij het GEA hebben beiden immers een ontvankelijkheids-, een bewijs- en een strafuitsluitingsverweer gevoerd.

Bewijs

Redengevend voor het bewijs versus appellanten is het volgende.

Valsheid in geschrifte

De facturen

De facturen, die als valsheid in geschrift ten laste zijn gelegd, te weten factuur 91210 d.d. 4 mei 2010 ad \$ 140.000,= en factuur 91213 d.d. 7 juni 2010 ad \$ 73.447,=, zijn door de Italiaanse autoriteiten bij een op 10 november 2011, op bevel d.d. 8 november 2011 van het OM in Milaan - Italië, verrichte doorzoeking van het bedrijfspan van B-plus in Rome-Italië, in de kantoorruimte van Alessandro la Monica, de toenmalige wettelijke vertegenwoordiger van B-Plus, aangetroffen en inbeslaggenomen (pv van de Fiscale Opsporingsdienst van Milaan-Italië d.d. 10 november 2011, bijlage 79).

Daarnaast zijn in de kantoorruimte van diezelfde La Monica, 4 andere facturen, alle ook genummerd 91210 en gedateerd 3 november 2011, van de firma Enersource Int. Inc. uit de Dominicaanse Republiek aan B-plus, aangetroffen en inbeslaggenomen (pv van de Fiscale Opsporingsdienst van Milaan-Italië d.d. 10 november 2011, bijlage 79).

Beide facturen zijn linksboven voorzien van het logo van Vanddis met bijbehorend adresgegevens in Curaçao en daarnaast een jubileumsymbool met daarin verwerkt het cijfer 40 en zijn, qua tekstinhoud, telkens door Vanddis gericht aan B-Plus in Italië met als onderliggende oorzaak een service, beschreven als “assembly and testing” van “Player Tracking Module (VIt Italian Market)” en “on board firmware testing”, door B-Plus te betalen per internationale transfer op de Citibankrekening 9114349814 van Van der Dijs via Swift CITIUSS33 en ABA routing 266086554.

Naar de uiterlijke verschijningsvorm hebben de facturen, qua opschrift zijn het invoices, dezelfde lay out, omschrijving, betaalgegevens en logo en zijn voorzien van eenzelfde doorbroken kaderlijn bij de weergave van de bankgegevens, waarnaar de transfer gedirigeerd moet worden.

Geen link met Vanddis

Maar anders dan de facturen doen denken hebben die feitelijk geen link met de bedrijfsvoering van Vanddis.

Qua logo niet

Getuige Rudolf A. Doran, onderdirecteur bij Vanddis, heeft van het logo met het jubileumsymbool op de facturen gezegd, dat het uitsluitend van 2006 tot en met 2009 is gebruikt, niet dus ten tijde van de dagtekening van beide facturen op 4 mei 2010 en 7 juni 2010 (pv getuigenverklaring Doran d.d. 23 mei 2014, bijlage 108).

Qua vorm en inhoud niet

Getuige Doran heeft reeds bij de huiszoeking op 9 december 2013 bij Vanddis aangegeven de facturen in kwestie en de firma B-Plus niet te kennen en dat deze niet in de administratie van Vanddis zijn opgenomen (pv bevinding d.d. 10 december 2013, bijlage 106).

In zijn verklaring van 23 mei 2014 heeft getuige Doran daaraan toegevoegd, dat:

de kolomindeling van de facturen 91210 en 91213 verschilt met de originele formulieren;

het adres van Vanddis daarop foutief is weergegeven, namelijk "Schottegat z/n" in plaats van "Schottegat Noord nr. 6";

op de facturen niet het rekeningnummer van Vanddis, doch dat van Van der Dijs voorkomt;

de benoeming "bill to" niet (op die wijze) voorkomt op originele Vanddis facturen.

Daarnaast heeft getuige Doran aangegeven, dat de op 91210 en 91213 weergegeven prestaties, namelijk telkens "assembly and testing" van "Player Tracking Module (VIt Italian Market)" en "on board firmware testing" hem niets zeggen en ook niet vermeld zijn in de bedrijfsadministratie en voor zover hij weet niet door Vanddis zijn uitgevoerd (pv getuigenverklaring Doran d.d. 23 mei 2014, bijlage 108).

Ook getuige Morine de Goede, boekhouder (enige) van Vanddis, heeft bij de huiszoeking bij Vanddis aangegeven de facturen niet te kennen en dat deze niet zijn opgenomen in de administratie van Vanddis en qua lay out ook niet kloppen met de facturen van Vanddis (pv bevindingen d.d. 10 december 2013, bijlage 109).

In haar verklaring van 23 mei 2014 heeft getuige Goede daaraan toegevoegd, dat:

het telefoon- en faxnummer op de facturen niet kloppen met die van Vanddis;

Vanddis geen buitenlandse rekeningnummers heeft, dan wel, vermeldt op facturen;

B-Plus niet voorkomt als debiteur of anderszins in de administratie van Vanddis (pv getuigenverklaring Goede d.d. 23 mei 2014, bijlage 110).

Qua rekeningnummer niet

Op de facturen 91210 en 91213 staat een Citibankrekening, genummerd 9114349814, waarop de betaling van de factuurprestatie van Vanddis aan B-Plus moet worden getransferd. Bevonden is, dat voormelde rekening, die in Miami, VS, wordt aangehouden, zoals overigens

de betalingsinstructie op de facturen doet veronderstellen, niet van Vanddis, doch van Van der Dijs is, die bovendien als enige tekeninggerechtigd is (pv bevinding rekening- en chequestukken uit VS d.d. 8 mei 2014, bijlage 91).

Opvallend is, dat de transfer van de betaling van de eerste factuur ad \$ 140.000,=, in eerste instantie, namelijk op 11 mei 2010, door de ontvangende bank, de Citibank in de VS, was opgeschort, aangezien de verzendende bank, de Banca Popolare de Milano in Italië, de Citibankrekening abusievelijk aan Vanddis had gekoppeld. Deze error in transferinfo is per telex d.d. 13 mei 2010 door de Citibank gecommuniceerd aan de Banca Popolare, waarna deze laatste de transfer heeft gecorrigeerd door Vanddis te vervangen door Van der Dijs.

Overigens is voormelde telextekst op de hard drive van Schotte, over de hard drive hieronder meer, op locatie “GS Documents/New Campaign MFK 2010/Documents Campaign”, met bewaardatum 13 mei 2010, voorzien van een begeleidende kop- en voettekst in het Italiaans, waarin de ontvangst van en de respons op het telexbericht is weergegeven, aangetroffen (pv bevinding onderzoek digitaal beslag d.d. 17 februari 2014, bijlage 10).

Qua administratie niet

De facturen zijn niet gevonden in de inbeslaggenomen digitale administratie anno 2010 van Vanddis, niet als omzet en ook niet op andere wijze (pv bevindingen onderzoek Quickbooks administratie Vanddis d.d. 20 augustus 2014, bijlage 85).

Qua prestatie/oorzaak niet

De facturen geven een prestatieomschrijving, te weten “assembly and testing” van “Player Tracking Module” enz. weer, die branchevreemd is voor Vanddis, aangezien Vanddis, volgens de Kamer van Koophandel, te boek staat als exploitant van benzinestations, producent van gedestilleerd water en handelaar in voer- en vaartuigen en niet als leverancier in de gokspelindustrie (Handelsregister KvK, bijlage 7).

Uit open bronnen is geen enkele relatie gevonden tussen Vanddis en B-Plus (zaakspv, 187086, d.d. 11 februari 2015, pag. 48 en 78).

Link met B-Plus

Anderzijds hebben de facturen wel een link met de bedrijfsvoering van B-Plus, in de zin, dat deze in de administratie van B-Plus zijn verwerkt, namelijk telkens op de grootboekrekening met annotaties op respectievelijk 7 mei 2010 en 10 juni 2010 als:

“aankoopfactuur extra” en “betaling leverancier” aan c.q. ten gunste van Vanddis (bijlage 121);

testkosten ten gunste van Vanddis (bijlage 122);

deel van de totale testkosten over het jaar 2010 (bijlage 123).

Maar nergens uit blijkt, dat de factuurprestatie daadwerkelijk is afgenomen door c.q. geleverd aan B-Plus.

Zo bleek een afschrift van de Grootboekrekening (genummerd 3.61.01.05074), bij de huisaccountant van B-Plus, Fabio Sardelli, te zijn voorzien van de handgeschreven notitie “no contract, no agreement”, doelende, aldus de accountant, op het ontbreken van enig onderliggend contract aan de facturen, terwijl hij verder ook geen controlehandelingen had verricht “om de realiteit van de op” de “facturen vermelde dienstverlening vast te stellen” (pv bevinding 2^e aanvulling rechtshulpverzoek aan Italië d.d. 29 januari 2015, bijlage 88 en).

Getuige Arturo Vespignani, vanaf juli 2013 wettelijke vertegenwoordiger van B-Plus, gaf aan niet te weten of het op de facturen weergegeven product, de “Player Tracking Module” daadwerkelijk is gekocht door en geleverd aan B-Plus, doch bedenkingen daarbij had hij wel, aangezien dat product niet in de branche in Italië wordt gebruikt, terwijl het ook niet is gecertificeerd (pv getuigenverklaring Vespignani d.d. 22 mei 2014, bijlage 115).

En getuige Lorenzo Lapi, sinds mei 2010 administratief en financieel manager bij B-Plus, heeft geconstateerd, dat het factuurproduct niet langs de reguliere weg, namelijk via de inkoopafdeling, is besteld c.q. aangekocht, doch rechtstreeks door management, terwijl voor de betaling daarvan La Monica, toentertijd wettelijke vertegenwoordiger van B-Plus, toestemming heeft gegeven en de factuuruitgaven niet zijn opgegeven aan de belasting door B-Plus (pv getuigenverklaring Lapi d.d. 20 mei 2014, bijlage 114).

Facturen zijn vals

De conclusie uit het voorgaande kan niet anders zijn dan dat beide facturen vals zijn. Allereerst, omdat de factuurprestatie nimmer door Vanddis aan B-Plus is geleverd. Vanddis is immers een firma, die zich toelegt op de brandstofhandel en niet de kansspelindustrie, waarop de prestatie ziet en waarin B-Plus actief is. De onderdirecteur en boekhouder van Vanddis waren dan ook niet bekend met de gefactureerde prestatie. Anderzijds hebben geen van de hierboven weergegeven getuigen zijdens B-Plus iets concreets kunnen verklaren over de factuurprestatie door Vanddis, wat meer is, volgens de accountant van B-Plus lag aan de facturen geen onderliggend contract en werden volgens de wettelijke vertegenwoordiger van B-Plus de “Player Tracking Module” niet in Italië gebruikt.

Daarnaast zijn de facturen niet afkomstig uit de bedrijfsvoering van Vanddis. Zo komen de facturen niet voor in de Quickbook administratie zijn ook niet bekend bij de onderdirecteur en boekhouder van Vanddis. Datzelfde geldt ook voor de firma B-Plus. Een echte factuur Vanddis heeft bovendien ook nog een andere lay-out, zo is voor de onderhavige facturen een oud logo van Vanddis gebruikt. Op de facturen staat ook niet het rekeningnummer van Vanddis vermeld, maar een buitenlandse privérekening van Van der Dijs.

De digitale aanmaakfase van de facturen

Beide facturen zijn als digitale bestanden, alle van het soort Microsoft Office Excel, op de volgende gegevensdragers aangetroffen en onderzocht:

hard drive Western Digital, in beslaggenomen op 9 december 2013 op het bedrijfsadres van Vanddis, Schottegatweg Noord nr. 6 in Curaçao, aangeduid met beslagcode “Schot 6.2.G.2.7” (pv huiszoeking 172941 d.d. 11 december 2013, pag. 59);

laptop Sony, in beslaggenomen op 9 december 2013 op het woonadres van Schotte en Van der Dijs, Bankwerkersweg nr. 33 in Curaçao, aangeduid met beslagcode “Bank 33.7.1.1” (pv huiszoeking 172966 d.d. 11 december 2013, pag. 28).

Bevonden is, dat de hard drive van Schotte is, aangezien daarin, qua inhoud, hoofdzakelijk mappen en documenten gerelateerd aan Schotte staan, doch ook een document met betrekking tot een internationale girale overboeking van \$ 15.000,= van de Citibankrekening van Van der Dijs naar de UBS-rekening van No Brand Ltd. in Zwitserland, zoals hierna geïllustreerd een rechtspersoon van Schotte (pv bevinding 181880 d.d. 13 mei 2014, bijlage 92 en pv bevinding 175109 d.d. 17 februari 2014, bijlage 49).

Bevonden is, dat de laptop van Schotte is, onder meer, omdat het daarin bewaarde mailverkeer, gevoerd per gerrit09@hotmail.com, actief van 31 december 2000 tot 6 augustus 2011, qua inhoud bij Schotte hoorde (pv bevinding 187221 d.d. 5 juni 2014, bijlage 81).

Factuur 91210

Het geval wil, dat factuur 91210 d.d. 4 mei 2010 in verschillende opeenvolgende digitale ontwikkelingsversies is aangetroffen. Voor een uitgebreide uiteenzetting van het aanmaakproces zij verwezen naar pv bevinding 187221 d.d. 5 juni 2014, bijlage 81).

1^e versie

De 1^e versie is op de hard drive als “Invoice Ital-01.xlsx” op drie locaties aangetroffen, te weten:

1. "GS Documents"
2. "Info/Gerrit/Documents"
3. "LAPTOP BACKUP DEC 06 2010/Documents"

Het bestand is opgebouwd met een MD5 hash-waarde eindigende op "49e", is voorzien van het hierboven beschreven Vanddis jubileum logo met een MD5 hash-waarde eindigende op "eff", is op het laatst beschreven en opgeslagen op 19 oktober 2009 door "user" als auteur en vermeldt als factuurprestatie "advisory and consulting services and special service fees" ad "\$ 120.000,00" en kenmerk "Ital-01" (pv bevinding digitale recherche 183163 d.d. 5 juni 2014, bijlage 80).

De 1^e versie is in gelijke zin aangetroffen op de laptop op locatie:

"users/Gerrit/documents"

en is, volgens het Xiraf-rapport, beschreven, gemodificeerd en bewaard ("modified" en "created") op 19 oktober 2009 door "user" als "author" en "last author" (pv bevinding 176064 d.d. 10 februari 2014, bijlage 159 en pv bevinding 176095 d.d. 19 mei 2014, bijlage 51).

2^e versie

De 2^e versie is aangetroffen op de hard drive als "Invoice Betplus.xlsx" op drie locaties, te weten:

1. "Info/Gerrit/Documents"
2. "GS Documents"
3. "LAPTOP BACKUP DEC 06 2010/Documents"

Het bestand is opgebouwd met een MD5 hash-waarde eindigende op "e08", is voorzien van hetzelfde logo als hierboven beschreven met gelijke MD5 hash-waarde eindigende op "eff", is op het laatst beschreven en bewaard op 29 april 2010 door "user" als auteur en vermeldt als factuurprestatie "electronic materials" ad "\$ 140.000,00", kenmerk "Ital-01" en geadresseerde "Betplus Ltd" (pv bevinding digitale recherche 183163 d.d. 5 juni 2014, bijlage 80).

De 2^e versie is in gelijke vorm aangetroffen op de laptop op locatie:

"users/Gerrit/documents"

en is, volgens het Xiraf-rapport, beschreven, gemodificeerd en bewaard (“modified” en “created”) op 29 april 2010 door “user” als “author” en “last author” (pv bevinding 175605 d.d. 4 februari 2014, bijlage 160 en pv bevinding 176095 d.d. 19 mei 2014, bijlage 51).

3^e versie

De 3^e versie is aangetroffen op de hard drive als “Invoice Betplus.xlsx” op 3 locaties, te weten:

1. “info/Gerrit/Documents/New Campaign MFK 2010/Documents Campaign”
2. “LAPTOP BACKUP DEC 06 2010/Desktop/New Campaign MFK 2010/Documents Campaign”
3. “GS Documents/New Campaign MFK 2010/Documents Campaign”

Het bestand is opgebouwd met een MD5 hash-waarde eindigende op “a58”, is voorzien van hetzelfde logo als hierboven beschreven met gelijke MD5 hash-waarde eindigende op “eff”, heeft “user” als “author”, is op het laatst opgeslagen door “proprietario” en als laatst beschreven op 4 mei 2010. Het vermeldt als factuurprestatie “assembly and testing Player” van “Tracking Module (VIt Italian Market)” en “On-board Firmware testing” ad respectievelijk “\$ 105.000,00” en “\$ 35.000,00” totaal “\$ 140.000,00”, kenmerk “Ital-01” en geadresseerde “Betplus enz. Ltd” (pv bevinding digitale recherche 183163 d.d. 5 juni 2014, bijlage 80).

In het Xiraf-systeem geldt als laatste opslagdatum 3 mei 2010 en als modificatiedatum 4 mei 2010, waaronder een “name”-modificatie wordt begrepen (pv bevinding 175676 d.d. 4 februari 2014, bijlage 161).

De 3^e versie is idem aangetroffen op de laptop op locatie:

“Users/Gerrit/AppData/Local/Microsoft/Outlook/gerrit09_hotmail.ost”

zijnde een offline mailbestand behorende bij de account “gerrit09@hotmail.com” en wel als bijlage bij een door “fcorallo@hotmail.com” op 3 mei 2010 aan “gerrit09@hotmail.com” geforwarde mail van “alessandro.lamonica@betplus.it” waarvan het IP-adres behoort aan “Telecom Italia”, van diezelfde datum aan “fcorallo@hotmail.com” (pv bevinding digitale recherche 183163 d.d. 5 juni 2014, bijlage 80).

Bevonden is, via review/analyse van het inhoudelijke mailverkeer, dat mailadres “gerrit09@hotmail.com”, actief van 31 december 2000 tot 6 augustus 2011, in gebruik was bij Schotte (pv bevinding 187221 d.d. 5 juni 2014, bijlage 81).

De digitale recherche concludeert, dat de tweede versie “met MD5 hash-waarde” eindigende op “e08” “op een Italiaanse computer bewerkt en opgeslagen” is “aangezien bij de” derde versie “met MD5 hash-waarde” eindigende op “a58” “het bestand als laatste opgeslagen is door: “Proprietario”, een vermoedelijk Italiaans woord wat in het Nederlands vertaald “eigenaar” is. In” de “voorlaatste versie is dit nog “user”. Tevens is het bestand, welke via de e-mail is ontvangen, afkomstig van een IP-adres dat behoort aan “Telecom Italia” in Italië” (pv bevinding digitale recherche 183163 d.d. 5 juni 2014, bijlage 80).

3^e versie = finale versie

De 3^e versie is tevens de finale versie, immers is identiek aan de inbeslaggenomen factuur d.d. 4 mei 2010 (pv bevinding 176095 d.d. 19 mei 2014, bijlage 51).

Factuur 91213

Factuur 91213 d.d. 7 juni 2010 kent maar een versie, deze is aangetroffen op de hard drive als “Invoice Betplus2.xlsx”, met MD5 hash-waarde eindigende op “7a3”, en wel op 3 locaties, te weten:

1. “GS Documents/New Campaign MFK 2010/Documents Campaign”
2. “info/Gerrit/Documents/New Campaign MFK 2010/Documents Campaign”
3. “LAPTOP BACKUP DEC 06 2010/Desktop/New Campaign MFK 2010/Documents Campaign”

Ook deze is voorzien van het hiervoor beschreven Vanddis logo met MD5 hash-waarde eindigende op “eff” en is gemodificeerd en bewaard (“modified” en “saved”) op 26 mei 2010 door “user” als “auhor” en “last author”. Het vermeldt verder als factuurprestatie “assembly and testing Player Tracking Module (VIt Italian Market)” en “On-board Firmware testing” ad respectievelijk “\$ 45.500,00” en “\$ 27.947,00” totaal “\$ 73.447,00”, kenmerk “Ital-13” en geadresseerde “Betplus enz. Ltd” (pv bevinding 176095 d.d. 19 mei 2014, bijlage 51, pv bevinding 187221 d.d. 5 juni 2014, bijlage 81, pv bevinding digitale recherche 183225 d.d. 6 juni 2014, bijlage 96 en pv bevinding 175170 d.d. 17 februari 2014, bijlage 162).

De factuur is idem in gelijke zin aangetroffen op de laptop op locatie:

“Lost Files/Documents Campaign”

met bewaar- en modificatiedatum 26 mei 2010, met “user” als “author” en “last author” (pv bevinding 175605 d.d. 4 februari 2014, bijlage 160 en pv bevinding 176095 d.d. 19 mei 2014, bijlage 51).

IT-matige conclusie

Uit het bovenstaande is bevonden, dat:

beide facturen opeenvolgend en aansluitend digitaal zijn gegenereerd - beschreven, gemodificeerd en opgeslagen - met dien verstande, dat dat proces niet op de hiervoor beschreven hard drive en laptop, doch op een andere computer heeft plaatsgevonden, oftewel in de woorden van Unit I&E van het RST in pv bevindingen 246829 d.d. 6 april 2017 (welk pv is opgemaakt als reactie op de rapportage van Digital Investigation (DI), die door de verdediging in de appelfase is ingebracht) zijn “de data (...) middels een of meerdere kopieer acties op de laptop en harde schijf terecht gekomen”;

de “creator” van de opeenvolgende facturen telkens “user” is, nader aangeduid als “author” en “last author”, alleen de derde versie van 91210 kent naast “user” als “author” ook “propietario” als “last author”;

“user” volgens pv bevindingen 246829 d.d. 6 april 2017 “zeer wel mogelijk” Schotte is, nu “een aantal” andere Microsoft Office documenten, als de facturen in kwestie, “direct relateerbaar” is “aan (...) Schotte” waaronder een inventarislijst van zijn voormalig woonadres aan de Mercuriusstraat nr. 20 in Curaçao, welk document ge-“created” en ge-“saved” is op 27 augustus 2009 door “user” als “author” onder toevoeging van de naam Schotte en een eerdere versie van dat document per mail d.d. 5 juni 2009 van Schotte aan een derde via “info@gerritschotte.com” met het bericht “please find (...) attached an updated file on my inventory at Mercuriusstraat # 20” is geforward;

“propietario” op een Italiaanse computer/in Italië de derde versie van 91210 als “last author” heeft bewerkt en opgeslagen;

de eerste factuur is opgebouwd uit een basisdocument van internet, te weten een Microsoft Excel Template aangeduid als “01018468.xlt”, die met alle factuurbestanden gemeen heeft de “created on”-datum van 27 juli 2000 en de “last printed on”-datum van 21 maart 2003 (pv bevinding digitale recherche 183163 d.d. 5 juni 2014, bijlage 80);

de facturen hebben voor een deel dezelfde metadata en dezelfde MD5 hash-waarde (digitale vingerafdruk), alle unieke eigenschappen, onder meer voor wat betreft de gebezigde logo van Vanddis en de toegevoegde printer, die ook na het aanpassen van de bestanden/facturen dezelfde en unieke digitale vingerafdruk behielden (pv bevinding digitale recherche 183163 d.d. 5 juni 2014, bijlage 80, pag. 289);

de gewijzigde MD5 hash-waarde van de opeenvolgende versies vloeit telkens voort uit de telkenmale aangevoerde wijzigingen in de tekst van de versies, het modificeren daarvan, door de gebruiker, te weten “user”;

de bij Schotte thuis aangetroffen printer, gelijk is aan de printer, die ingesteld is in de metadata van de digitale facturen, te weten telkens HP Laserjet MP2727 MFP Series P (pv bevinding digitale recherche 183163 d.d. 5 juni 2014, bijlage 80 en v bevinding 187221 d.d. 5 juni 2014, bijlage 81);

gelijke printer is tevens opgenomen op de inventarislijst betreffende het voormalige woonadres aan de Mercuriusstraat nr. 20 en Kaya Felpa nr. 64 van Schotte (bijlage 58 en bijlage 8, pag. 46 en pv bevindingen 246829 d.d. 6 april 2017).

Overigens is geen bewijs gevonden voor de alternatieve lezing van Schotte, zoals verwoord in het rapport van DI, dat de facturen in kwestie niet door hem als “user” zijn aangemaakt, doch, met uitzondering van de derde versie van 91210, via het chatprogramma Pidgin (van Corallo) zijn ontvangen, aangezien:

Pidgin in de periode, waarin de bestanden/facturen zijn aangemaakt, beschreven en bewaard niet geïnstalleerd, dan wel actief was, dan wel activiteitssporen heeft achtergelaten; volgens DI is “Pidgin (...) aangetroffen op het systeem (daarmee doelend op de laptop, AG) in versie 2.7.3, deze versie was sinds 10 augustus 2010 beschikbaar voor gebruikers en is in elk geval op 24 november 2010 (dus na de hiervoor beschreven handelingen, AG) actief geweest;”

de ten aanzien van de factuurbestanden gepleegde handelingen - beschrijving, modificatie en opslag - niet gegenereerd zijn met gebruikmaking van Pidgin;

de factuurbestanden het gevolg is geweest van een omvangrijke kopieerhandeling (van computer X naar de laptop), die, volgens DI, op 7 december 2010 heeft plaatsgevonden;

“geen sporen” zijn “aangetroffen dat” de factuurbestanden “zijn aangepast, verplaatst of verwijderd” met het gebruik van Pidgin;

de derde versie van 91210 anders nooit als eerste auteur “user” en laatste auteur “propietario” zou kunnen hebben gehad (pv bevindingen 246829 d.d. 6 april 2017).

Medeplegen valsheid

Uit het voorgaande blijkt, dat beide valse facturen digitaal zijn aangemaakt door Schotte c.s.

De conclusie is immers meer dan gerechtvaardigd, dat de valse facturen in verschillende etappes digitaal zijn gegenereerd, aangepast en bewerkt. Met name in het geval van factuur 91210 is dat een bewerkelijk proces geweest, dat hierboven minutieus beschreven is en, in tijd bezien, vanaf 19 oktober 2009 tot en met 4 mei 2010 via drie digitale conceptversies gesynchroniseerd is geraakt met de uiteindelijke in Italië inbeslaggenomen hard copy versie. Factuur 91213 heeft een eenvoudiger aanmaakproces gekend, immers is gebaseerd op hetzelfde digitale geraamte, waaromtrent klaarblijkelijk tussen betrokkenen consensus bestond.

Dat de 4 digitale versies in de ontstaansfase hebben geleid tot de twee inbeslaggenomen valse facturen blijkt in het bijzonder uit de frappante overeenkomsten tussen deze, waaronder de lay out, prestatieomschrijving, betaalgegevens, jubileumlogo en eenzelfde doorbroken kaderlijn bij de weergave van de bankgegevens, waarnaar de transfer gedirigeerd moet worden.

Een van de betrokkenen bij het aanmaakproces van de twee valse facturen is ongetwijfeld Schotte geweest, die daarmee als mededader van de valsheid moet worden aangemerkt. In dat proces, zij hierbij herhaald, heeft hij tezamen met anderen:

hoogstwaarschijnlijk een model van internet gedownload (bijlage 55);

aan het model het logo van Vanddis, adresgegevens, een factuurnummer, een bedrag en een omschrijving enzovoorts toegevoegd (bijlage 59 en 55);

samengewerkt tot c.q. ingestemd met de laatste bewerking van de derde versie van factuur 91210 door La Monica van B-Plus, welke versie hem direct is toegestuurd per geforwarde mail door Corallo (bijlage 57).

Bewijs voor het medeplegen volgt uit het onomstotelijke gegeven, dat hij beschikt over de 4 digitale versies, inclusief de derde definitieve versie van 91210, die naar hem per geforwarde mail van Corallo is toegestuurd, alle op de twee gegevensdragers, die aan hem zijn toegeschreven, te weten de hierboven beschreven hard drive en laptopcomputer, doch ook uit de hierboven weergegeven IT-feiten, waaruit blijkt, dat hij de “user” is, die de digitale facturen heeft aangemaakt c.q. bewerkt en in het bijzonder de aan de facturen toegevoegde printer gelijk is aan die bij Schotte thuis.

Van der Dijs’ betrokkenheid bij de valsheid volgt uit het gegeven, dat moet worden aangenomen, dat zij met opzet de noodzakelijke bouwstenen heeft aangeleverd voor het opmaken van de valse facturen, hetgeen blijkt uit het gegeven, dat op de facturen, zowel digitale als hard copy versie, terecht zijn gekomen haar privé Citibankrekening met bijbehorende Swift en ABA routing-gegevens en het logo van Vanddis, van welk bedrijf zij directeur en haar vader eigenaar is (welk logo niet vrijelijk op internet download-baar blijkt).

Dat gecombineerd met het gegeven, dat de hierboven besproken hard drive met daarop de digitale facturen in haar bureaulade op kantoor is aangetroffen en zij persoonlijk de ontvangst en verdere afwikkeling van de transfer van de factuurbedragen op haar Citibankrekening ter hand heeft genomen, zoals we straks bij het witwassen zullen zien, blijkt meer dan genoegzaam, dat zij met opzet heeft samengewerkt bij het opmaken van de valse facturen.

Het oogmerk de twee vervalste facturen als echt en onvervalst te gebruiken of door derden te doen gebruiken is ook aanwezig bij appellanten, immers zijn deze opgenomen in de digitale administratie van Schotte, afgeleverd aan B-Plus, daar opgenomen in de administratie en de op de facturen vermelde bedragen zijn door B-Plus betaald, hetgeen bekend is bij hun accountant.

Het oogmerk is ook daar als de ontvangende partij, lees appellanten, weet, dat de op de factuur vermelde prestatie niet, of niet op die wijze, is geleverd. Deze situatie was onder meer aan de orde in een zaak van rechtbank Utrecht in 2011. Een voor corruptie veroordeelde ambtenaar is mede veroordeeld wegens valsheid in geschrift, omdat hij advieswerkzaamheden factureerde waarvan de rechtbank vaststelde dat deze niet waren verricht (RB Utrecht, 9 augustus 2011, LJN BR4485, zie ook RB Noord-Holland 3 december 2013, RBNHO 2013 11551 inzake Hooijmaijer).

In een recente uitspraak van de rechtbank Rotterdam is in dezelfde zin beslist:

“ Het verweer dat bij verdachte het oogmerk ontbrak om de facturen als echt en onvervalst te gebruiken, wordt verworpen. Beide facturen zijn door de verdachte ingediend bij [rechtspersoon 2] en zijn daarmee door hem gebruikt ter verantwoording van werkzaamheden voor [rechtspersoon 2] die feitelijk niet zijn verricht. De omstandigheid dat [rechtspersoon 2] mogelijk wist dat die facturen vals waren en (desondanks) tot betaling is overgegaan, en dat de btw door [rechtspersoon 2] is afgedragen aan de fiscus, doen niet af aan het oogmerk van de verdachte om die door hem opgemaakt facturen als echt en onvervalst te gebruiken” (RB Rotterdam 14 oktober 2015, RBROT:2015:7315).

Witwassen

Geldstroom Banco Popolare-Citibank

Het onderzoeksteam komt in pv 187086 d.d. 11 februari 2015 tot de conclusie, dat de facturen, ad in totaal \$ 213.447,=, per internationale transfer vanuit de Banca Popolare de Milano, “gelet op de overboekingsdatum, grootte van het bedrag en de datum van creditering op de bankrekening van (...) Van der Dijs bij de Citibank” zijn betaald. Dit is een terechte conclusie en wel om de volgende redenen:

ten aanzien van factuur 91210:

factuur 91210 is qua inhoud gedateerd 4 mei 2010, heeft als onderliggende oorzaak een door Vanddis aan B-Plus geleverde service ad \$ 140.000,=, met een daaraan gerelateerde betalingsinstructie via transfer op rekening 9114349814 bij de Citibank van Van der Dijs per Swift CITIUSS33 en ABA routing 266086554;

het factuurbedrag \$ 140.000,=, omgerekend tot € 109.782,40, is op 7 mei 2010 als debetpost op de Grootboekrekening van B-Plus ten faveure van Vanddis opgenomen (bijlage 121);

het factuurbedrag \$ 140.000,=, is, omgerekend tot € 112.299,96, per transfer d.d. 7 mei 2010 door de Banco Popolare vanuit rekening 61601 van B-Plus overgemaakt naar de factuurrekening, te weten Citibankrekening 9114349814 van Van der Dijs, doch met vermelding van Vanddis als rekeninghouder (bijlage 9);

de door Banco Popolare uitgevoerde transfer d.d. 7 mei 2010 is ook feitelijk, als aangegeven in de factuur, per Swift CITIUSS33 en ABA routing 266086554 geforward naar de Citibank (blijkt uit telex d.d. 13 mei 2010 van de Citibank aan de Banco Popolare, bijlage 10);

de transfer d.d. 7 mei 2010 is op 14 mei 2010 door de Citibank gecrediteerd op de Citibankrekening van Van der Dijs als "incomming wire transfer" ad \$ 140.000,= afkomstig van B-Plus (bijlage 11 en 158).

De verlate creditering van de transfer van 7 mei 2010 door de Citibank had er mee te maken, dat deze, zoals hiervoor reeds aangegeven, in eerste instantie was gecancelled door de Citibank, aangezien de Banco Popolare abusievelijk de Citibankrekening had toegeschreven aan Vanddis als rekeninghouder, terwijl die op naam staat van Van der Dijs (bijlage 10).

ten aanzien van factuur 91213:

factuur 91213 is gedateerd 7 juni 2010, heeft als onderliggende oorzaak een door Vanddis aan B-Plus geleverde service ad \$ 73.447,=, met een daaraan gerelateerde betalingsinstructie via transfer op rekening 9114349814 bij de Citibank van Van der Dijs per Swift CITIUSS33 en ABA routing 266086554;

het factuurbedrag \$ 73.447,=, omgerekend € 60.662,82, is op 10 juni 2010 als debetpost op de Grootboekrekening van B-Plus ten faveure van crediteur Vanddis opgenomen (bijlage 121);

het factuurbedrag van \$ 73.447,=, is, omgerekend tot € 61.240,71, per transfer d.d. 10 juni 2010 door de Banco Popolare vanuit rekening 61601 van B-Plus overgemaakt naar de

factuurrekening, te weten Citibankrekening 9114349814, met vermelding van Van der Dijs als rekeninghouder (bijlage 9);

de transfer d.d. 10 juni 2010 is op 14 juni 2010 door de Citibank gecrediteerd op de Citibankrekening van Van der Dijs als “incomming wire transfer” ad \$ 73.422,= afkomstig van B-Plus (bijlage 11 en 158).

Geldstroom Citibank naar elders

Op het schema geldstromen, dat als bijlage 6 in het procesdossier is opgenomen, is te volgen welk geldstroom, na voltooiing van de transfers op 14 mei 2010 ad \$ 140.000,= en 14 juni 2010 ad \$ 73.422,=, totaal \$ 213.422,=, op gang is gekomen:

- a. 17 mei 2010 transfer van \$ 15.000,= van Citibankrekening Van der Dijs naar UBS-rekening van No Brand Ltd. (No Brand);
- b. 14 juni 2010 transfer van \$ 10.000,= van Citibankrekening Van der Dijs naar UBS-rekening van No Brand;
- c. 11 juni 2010 opname van Citibankrekening Van der Dijs van twee cheques van \$ 50.000,= en een cheque van \$ 20.000,=;
- d. 14 juni 2010 opname van Citibankrekening Van der Dijs van een cheque van \$ 53.422,=.

ad a en b

No Brand, de begunstigde van de onderhavige transfers, is, volgens compliance formulieren van de UBS-bank, alle op 4 augustus 2008 getekend door Schotte een Marshallëes rechtspersoon, met als “legal domicile” een adres op de Marshall Eilanden en als statutair doel beleggingen en vastgoedhandel, waarvan Schotte zowel directeur als ultimate beneficial owner is.

No Brand houdt sinds 9 september 2008, op aanvraag d.d. 4 augustus 2008 van Schotte, een bankrekening, genummerd 2400767872.60Z, aan bij de UBS-Bank in Zwitserland, waarop Schotte tekeningsbevoegd is. De statements gaan, zoals expliciet bedongen bij de opening van de bankrekening onder “correspondence instructions” niet naar No Brand en/of Schotte, doch naar een “retained mail at UBS” in Geneve-Zwitserland (getuige ook de feitelijke adressering van de statements naar “BR Geneve”) (pv resultaat rechtshulpverzoek Zwitserland d.d. 8 oktober 2014, bijlage 77 en 66 t/m 69).

No Brand is, afgaande op het mailverkeer tussen Schotte en UBS, op verzoek van Schotte, toentertijd reeds Eilandsraadlid, door, dan wel door tussenkomst van, UBS medio 2008 opgericht (pv bevinding d.d. 17 februari 2014, bijlage 94).

Aan de UBS-rekening van No Brand is een creditcard op naam van Schotte gekoppeld, waarvan de statements, net zoals bij No Brand, niet naar hem, doch naar een “retained mail at UBS” in Geneve-Zwitserland ten name van Ziad Maalouf, wealth manager bij de UBS, met wie Schotte mailcontact over beleggingen heeft, worden verstuurd! (pv bevinding d.d. 17 februari 2014, bijlage 94 en 74, 75 en 76).

Beide transfers zijn, volgens de omschrijving van de verzendende en ontvangende bank, credit card betalingen (bijlage 16, 17, 70 t/m 73).

Van de transfer d.d. 17 mei 2010 ad \$ 15.000,= is een onderliggend transferformulier met als betalingsinstructie “credit card payment” op de hard drive met beslagcode “Schot 6.2.G.2.7” op locatie “GS Documents/New Campaign MFK 2010/Documents Campaign” met bewaardatum 16 mei 2010 (door user als auteur) aangetroffen (pv 175109 d.d. 17 februari 2014, bijlage 49).

Met de credit card zijn van 21 april 2009 tot en met 27 juli 2011 in totaal \$ 181.255,73 besteed (pv resultaat rechtshulpverzoek Zwitserland d.d.8 oktober 2014, bijlage 77).

Op de UBS-rekening van No Brand moeten, afgaande op het mailverkeer tussen Schotte en UBS, verschillende transfers zijn binnengekomen, waaronder, zoals door Schotte per mail van 13 augustus 2008 aangekondigd, “\$ 282.000,= (...) in Euro (...) from UK, Atlantis World Holding” (pv bevinding d.d. 17 februari 2014, bijlage 94).

Op de UBS-rekening van No Brand is op 9 augustus 2010 een bedrag van \$ 822.640,= binnengekomen, afkomstig van de firma International Financial Planning Services Ltd., met hetzelfde vestigingsadres in Sint Maarten als Atlantis World Group Holding en wel voor de “acquisition” van “Playa Blou in Curaçao” (pv resultaat rechtshulpverzoek Zwitserland d.d.8 oktober 2014, bijlage 77).

Schotte heeft No Brand, de door No Brand ontvangen c.q. gegenereerde inkomsten, al dan niet ten behoeve van de daaraan verbonden credit card ten name van Schotte, de inkomsten op de UBS-rekening, waaronder, in elk geval, de 2 transfers en de door No Brand aan Schotte uitgekeerde dividenden, niet opgegeven voor de inkomstenbelasting, terwijl hij daartoe wel verplicht was, immers gehouden is op te geven inkomsten uit het buitenland, effecten c.q. aandelen in rechtspersonen, buitenlandse dividenden en buitenlandse banksaldi (pv 188807 d.d. 19 augustus 2014, bijlage 145 en pv 183256 d.d. 27 januari 2015, bijlage 134).

Overigens was het reeds rond het aangaan van de bancaire relatie met UBS duidelijk, dat Schotte met de UBS-rekening en No Brand op verhulling uitwas, hetgeen illustratief is voor de witwasintentie.

Getuige bijvoorbeeld het mailverkeer Schotte/UBS d.d. 19 en 20 mei 2008, waarin Schotte de vraag stelt of hij een bankcheque, die hij kennelijk gestort wil hebben bij de UBS, kan laten opmaken ten name van de UBS in plaats van de firma, waarvoor die bedoeld is, hetgeen wordt afgeraden door de UBS “as we would have compliance issues.” UBS merkt verder op, dat zij begrijpt, dat Schotte “some confidentiality” wilt “but I suggest you limit it to what you get from an overlying company” (pv bevinding d.d. 17 februari 2014, bijlage 94).

Tegelijkertijd adviseert UBS Schotte ook gebruik te maken van girale overboekingen, omdat “a cheque would take some time to clear as we only credit account upon receipt of funds after the clearing process, not upon receipt of the cheque from the client” (pv bevinding d.d. 17 februari 2014, bijlage 94).

Illustratief is ook het antwoord, dat UBS geeft op het voornemen van Schotte om de hierboven aangehaalde transfer ad “\$ 282.000,= (...) from UK, Atlantis World Holding” gelijk, namelijk 2 dagen later, door te transferen “to another account here” voor de aanschaf van een “property offer that came up” namelijk, per mail d.d. 15 augustus 2008: “No in or out’s!!!! (die 5 uitroeptekens zijn niet van mij, AG) Once you transfer to UBS the funds should remain at least 12 months with us. We are not a cleaner of funds” (pv bevinding d.d. 17 februari 2014, bijlage 94).

Voorts is ook veelzeggend de instructie, die Schotte, per mail d.d. 25 december 2008, aan een trustkantoor regarderende een transfer naar de UBS-rekening geeft om niet de vestigingsplaats van No Brand te vermelden, “the account” zo geeft Schotte aan “is in Geneva, that should do it” (pv bevinding d.d. 17 februari 2014, bijlage 94).

Ad c

De opname d.d. 11 juni 2010 ad \$ 120.000,= van de Citibankrekening van Van der Dijs is op de daarbij behorende statement, betreffende de periode juni/juli 2010, genoteerd als “cash withdrawal” ad \$ 120.000,= (bijlage 14).

Met voormelde opname is, blijkens een “transaction receipt” van de Citibank, op diezelfde datum, dus 11 juni 2010, in Miami-VS, een drietal cheques bij en van de Citibank aangekocht ter waarde van tweemaal \$ 50.000,= en eenmaal \$ 20.000,= (bijlage 17).

De cheques, alle gedateerd 11 juni 2010 ten name van Van der Dijs, zijn opgemaakt ten behoeve van derden, te weten Vanddis (tweemaal \$ 50.000,=) en Fundashon Gerit Schotte (FGS) (eenmaal \$ 20.000,=) (bijlage 18, 19 en 20).

De cheques ad elk \$ 50.000,= aan Vanddis zijn op 15 en 16 juni 2010 in Curaçao op de MCB-rekening 89707108 van Vanddis gestort. Beide stortingen zijn op de MCB-rekening van Vanddis gemuteerd als “current account deposit” ad telkens f. 89.000,= (bijlage 27).

In de administratie van Vanddis van 2010 (digitale versie per Quick Books) zijn beide stortingen, ad elk f. 89.000,=, op respectievelijk 15 en 16 juni 2010, telkens omschreven als “undeposited funds” afkomstig van “MCB Nafl account” en als zodanig in mindering gebracht op “salary advances” van Van der Dijs.

Separaat is van beide stortingen een “sales receipt” van Vanddis, gedateerd d.d. 15 en 16 juni 2010, opgenomen met als omschrijving telkens “cash repayment of advances received C. van der Dijs”

Uit de jaarrekening 2010 van Vanddis blijkt, dat per 31 december 2010, op het einde van het boekjaar en fiscale jaar, de schuld van Van der Dijs aan Vanddis opgebouwd was uit “salary advances” ad f. 40.367,81 en “other receivables” ad f. 126.819,11 in totaal ad f. 167.186,92.

Voormelde schuld is op de jaarrekening van Vanddis toegenomen in 2011 tot f. 480.367,81 - bestaande uit f. 47.367,81 en f. 433.000,- aan respectievelijk “salary advances” en “loan C.R. van der Dijs” - en 2012 tot f. 842.852,78 - bestaande uit f. 27.148,02 en f. 815.704,76 aan respectievelijk “salary advances” en “loan C.R. van der Dijs”.

Vanddis heeft de schuldpositie van Van der Dijs in de jaren 2010, 2011 en 2012 niet opgegeven voor de belastingen, terwijl Vanddis in het kader van de winstbelasting de schuld van de bestuurder, Van der Dijs dus, wel had moeten doorgegeven.

Ook Van der Dijs heeft de Citibankrekening, de daarop ontvangen inkomsten en de voorschotten/lening van Vanddis verzwegen voor de Belastingdienst. Wat meer is, Van der Dijs heeft nimmer aangifte inkomstenbelasting gedaan! Wel zijn bij de Belastingdienst loonbelastingkaarten ingediend, doch daarop is haar wereldinkomen/Citibankrekening en geldlening niet verwerkt (pv 188807 d.d. 19 augustus 2014, bijlage 145 en pv 183256 d.d. 27 januari 2015, bijlage 134).

De conclusie zijdens het onderzoeksteam in het over het voorgaande handelende pv analyse Quickbooks nr. 188429 d.d. 14 augustus 2014 (bijlage 84), dat voormelde stortingen op de MCB-rekening van Vanddis, anders dan de twee cheques voor Vanddis a prima vista doen vermoeden, niet aan Vanddis, doch aan Van der Dijs ten goede zijn gekomen, immers tot mindering hebben gestrekt op het voorschot op haar salaris, is niet een onterechte.

In het rapport van Contze wordt aansluiting gezocht bij een overeenkomst van geldlening d.d. 14 januari 2011 tussen Vanddis en Van der Dijs en een samengesteld overzicht “op basis van de administratie van Vanddis NV (de grootboekrekeningen Salary Advances en Other Receivables) over 2009 en 2010” om deze conclusie onderuit te halen en tegelijkertijd de stelling van appellanten, dat de chequestortingen in kwestie zijn gedaan ter aflossing van de voorfinanciering van de MFK door Van der Dijs uit de bevoorschotting door Vanddis aan haar.

Reeds in onze reactie d.d. 21 april 2017, onder paragraaf 3.15, hebben wij geconcludeerd, dat uit voormelde stukken niet is gebleken van enige voorfinanciering van de MFK. Ter nadere illustratie van 3.15 het volgende.

Uit de leningsovereenkomst valt niets te lezen over de oorzaak daarvan, oftewel waarvoor het geld door Vanddis aan Van der Dijs is geleend.

In de overeenkomst is slechts opgenomen, dat de totale schuld van Van der Dijs aan Vanddis ad per “31 december 2010 (...) Nafl. 465.651,97” wordt omgezet in een lening.

Zij hierbij herhaald, dat uit de jaarrekening 2010 van Vanddis volgt, dat de schuld per 31 december 2010 f. 167.186,92 was.

Het door Contze opgemaakte overzicht laat grotendeels chequebetalingen van Vanddis aan Schotte zien, die alle vanuit de post “advance” aan “C. van der Dijs” zouden moeten zijn gehaald.

Op het overzicht zijn weergegeven 19 chequebetalingen van Vanddis ad in totaal f. 367.112,08 vanaf 8 januari 2009 tot en met 5 juli 2010.

Van de 19 chequebetalingen zijn 16 cheques gericht aan Schotte vanaf 8 januari 2009 tot en met 12 mei 2010 ad in totaal f. 312.052,26, waarvan 10 in 2009 ad f. 200.800,= en 6 in 2010 ad f. 111.252,26.

Van de 10 chequebetalingen in 2009 zijn 7 ad in totaal f. 135.800,= op de ORCO-rekening en 3 ad in totaal f. 65.000,= op de MCB-rekening van Schotte terechtgekomen.

Al de 7 ORCO-stortingen, ad in totaal f. 135.800,=, zijn bij het MOT gemeld (zie MOT-lijst). Daarnaast heeft de ORCO nog een chequestorting d.d. 21 augustus 2009 ad f. 15.000,= afkomstig van Vanddis gemeld aan het MOT. Deze komt niet voor op het overzicht van Contze!.

Van de 19 chequebetalingen zijn op 5 juli 2010 3 ad in totaal f. 55.059,82 aan een firma in China weergegeven, naar verluidt voor de aanschaf van campagnemateriaal.

Van het totaal aan chequebetalingen ad f. 312.052,26 haalt Contze 4 terugbetalingen van Van der Dijs aan Vanddis over de periode 28-31 december 2009 ad in totaal f. 180.000,= af en komt uit op f. 187.112,08 (Contze komt uit op f. 190.172,08, want rekent mee een betaling van f. 3.060,= op 29 januari 2009, aangeduid als “bill”).

Daarvan, van die f. 190.172,08, haalt Contze “de donatie van Corallo groot USD 100.000 (2 x NAF 89.000), die bedoeld was ter afbouw/compensatie van de voornoemde financiering van de MFK” d.d. 15 juni 2010 af en concludeert “dat er geen privébelang aanwezig was bij (...) Van der Dijs (...)”.

Contze blijft in zijn berekening wel zitten met een ongedekte restant van f. 12.172,08. In mijn berekening zou daar de extra gemelde chequestorting van de ORCO bij moeten ad f. 15.000,= en dan kom je uit op een verschil van f. 27.172,08 plus die “bill” f. 30.232,08.

Maar zoals gezegd, ook uit dit overzicht valt niet te destilleren, waarvoor Vanddis de “advance” heeft gegeven aan Van der Dijs en om welke reden de weergegeven chequebetalingen van Vanddis aan Schotte zijn gedaan en kennelijk op die “advance” aan Van der Dijs zijn geboekt.

Er liggen aan de betalingen Vanddis-Schotte ook geen contract(en)/agreement(s) ten grondslag, waaruit we het voorgaande kunnen halen.

Voorts staat vast, dat de MFK in 2009 nog niet in beeld was, de gedachte bij de MFK is pas in mei 2010, Schotte's verklaring volgend, ontstaan.

Het geval wil, dat tot 10 februari 2010 18 van de 19 chequebetalingen Vanddis-Schotte zijn verricht, waarvan 10 in 2009 ad f. 200.800,= en 5 in 2010 ad f. 77.112,01. Deze betalingen kunnen daarom bezwaarlijk met de MFK, dan wel de voorfinanciering daarvan, in verband worden gebracht.

Uit het overzicht blijkt ook, dat het grootste deel van de chequebetalingen uit 2009 ad f. 200.800,= is verrekend met betalingen ad in totaal f. 180.000,=, die Van der Dijs aan Vanddis eind december 2009 (28-31 december 2009), uit ander, overigens onbekende, bron, heeft gedaan.

Het restant van de enige chequebetalingen, die in de MFK-periode, dus vanaf mei 2010, zijn verricht, bestaat uit 1 aan Schotte (d.d. 12 mei 2010) en 3 aan de Chinese firma (5 juli 2010) ad in totaal f. 89.190,07.

De conclusie van het onderzoeksteam, dat de "donatie van Corallo" ten goede is gekomen aan Van der Dijs blijft dus daarom overeind, deze is immers in mindering gebracht op de "advance" Vanddis-Van der Dijs.

De conclusie van Contze, dat de betaling van Corallo ter vereffening van voorfinanciering van de MFK is gedaan slaat dus nergens op.

De cheque ad \$ 20.000,= aan FGS is, samen met de cheque ad d, op 15 juni 2010 in Curaçao op de ORCO-Bank-rekening 107367 van FGS gestort. Onder ad d volgt het verdere verloop van de storting van de cheque van \$ 20.000,=.

Ad d

De opname d.d. 14 juni 2010 ad \$ 53.432,= van de Citibankrekening van Van der Dijs is op de daarbij behorende statement, betreffende de periode juni/juli 2010, genoteerd als "cash withdrawel" ad \$ 53.432,= (bijlage 14).

Met voormelde opname is, blijkens een "transaction receipt" van de Citibank, op diezelfde datum, dus 14 juni 2010, in Miami-VS, een cheque bij en van de Citibank aangekocht ter waarde van \$ 53.422,= (bijlage 34).

De cheque, de facto een bankcheque, gedateerd 14 juni 2010 en op naam van Van der Dijs gesteld, is opgemaakt ten behoeve van een derde, te weten FGS (bijlage 35).

Zoals hierboven aangegeven zijn de twee cheques aan FGS ad respectievelijk \$ 20.000,= en \$ 53.422,=, totaal \$ 73.422,=, op 15 juni 2010 in Curaçao samen op de ORCO-Bank-rekening 107367 van FGS gestort. Beide stortingen zijn als een enkele creditpost op de statement van

de ORCO-rekening van FGS met benaming “Check Dep 170180302 Foreign Bank” ad in totaal f. 130.691,16 gemuteerd. Voor deze creditering bedroeg het rekeningsaldo amper f. 309,35 (bijlage 61).

FGS is bij notariële akte d.d. 9 september 2009 op verzoek van Schotte opgericht, die tegelijkertijd tot 15 november 2010 als voorzitter heeft gefungeerd. Het bestuur bestond toen verder uit een secretaris en penningmeester, respectievelijk Rudney Garmes en Carol Capriles (pv historisch overzicht Kamer van Koophandel FGS d.d. 25 juli 2014, bijlage 103).

Naast voorzitter was Schotte vanaf 22 september 2009 tevens ultimate beneficial owner van de ORCO-Bankrekening 107367 te name van SGF (bijlage 37).

De creditering d.d. 15 juni 2010 van f. 130.691,16 is in juli 2010 nagenoeg geheel opgenomen in cheque- en cashvorm, namelijk per cheques d.d. 7 juli 2010 ad f. 80.000,= en 15 juli 2010 ad f. 40.000,=, beide aan Schotte en cashopname d.d. 16 juli 2010 ad f. 7.280,= ad in totaal f. 127.280,= (bijlage 43, 44 en 61).

Beide chequeopnames zijn op de statement van de ORCO-bankrekening van FGS als debetpost “Check” met bijbehorende chequenummer gemuteerd. De cashopname is op de statement weergegeven als “cash withdrawel” (bijlage 61).

Beide cheques zijn op respectievelijk 7 en 15 juli 2010 op de MCB-rekening 18593301 van Schotte door Schotte zelf gestort. Beide stortingen zijn elk afzonderlijk als “current account deposit” op de statement gemuteerd en zijn in mindering gekomen op het negatieve rekeningsaldo d.d. 30 juni 2010 ad f. 428.709,03 (bijlage 45).

Getuige Capriles, wiens handtekening op de twee cheques ad f. 80.000,= en f. 40.000,= van de FGS aan Schotte lijkt voor te komen, kan zich niet herinneren of ze deze heeft uitgeschreven c.q. getekend. Ze verklaarde niet bekend te zijn met de storting van f. 130.691,16 op de ORCO-bankrekening van FGS en ook niet met die twee chequeopnames. De statements van de ORCO-bankrekening van de FGS gingen direct naar de boekhouder en niet naar haar (pv getuigenverklaring Capriles d.d. 27 mei 2014, bijlage 111).

In de terugverwijzing in eerste aanleg bij de rechter-commissaris kon Capriles zich ook niet de f. 130.691,16 herinneren, wel, ineens, doch wel vaag, de uitgave van de twee cheques ter aflossing van een lening van Schotte aan de FGS. Capriles kon zich bij die gelegenheid ook Corallo voor de geest halen, die had zij zelfs twee keer persoonlijk ontmoet, maar bij de politie luidde haar antwoord nog “Ik ken hem niet persoonlijk. Ik heb wel zijn naam horen noemen. Ik ken zijn naam uit de krant” (pv getuigenverklaring Capriles bij de rc d.d. 10 augustus 2015 en pv getuigenverklaring Capriles d.d. 27 mei 2014, bijlage 111).

Getuige Garmes had geen weet van de hierboven bedoelde geldstromen betreffende de FGS. Bankafschriften van FGS gingen naar het administratiekantoor (pv getuigenverklaring Garmes d.d. 27 mei 2014, bijlage 112).

In het rapport van Contze wordt aansluiting gezocht bij de verlenging van een zogenaamde “Temporary Operating Facility”, een kredietfaciliteit aan Schotte door de MCB en de jaarrekening per 31 december 2011 van FGS en MFK om de conclusie van het OM onderuit te halen, dat de chequebetaling via de FGS niet ten gunste van Schotte is gekomen en tegelijkertijd de stelling van appellanten, dat deze zijn gedaan ter aflossing van de voorfinanciering van de MFK door hemzelf.

Reeds in onze reactie d.d. 21 april 2017, onder paragraaf 3.15, hebben wij geconcludeerd, dat uit voormelde stukken niet is gebleken van enige voorfinanciering van de MFK.

Ter nadere illustratie het volgende.

Allereerst valt uit de “Temporary Operating Facility” van de MCB, ingebracht door Contze, niet af te leiden, dat deze is gedaan ter financiering van de MFK. Daaruit blijkt slechts, dat Schotte op persoonlijke titel een credit line bij de MCB op rekening 18593301 heeft lopen, die per understandings d.d. 30 juli 2010 verhoogd is tot f. 405.000,= tot 30 oktober 2010 voor “working capital purposes” met als persoonlijke borg, middels time deposit, Carol Capriles. Zoals hierboven volgt heeft Schotte op diezelfde rekening de cheques van FGS gestort.

Daarnaast blijkt uit recent door Schotte zelf overgelegde stukken, dat de MFK per 21 juli 2010 al een rekening op eigen titel had bij de MCB.

Uit voormelde jaarrekening blijkt, dat per 31 december 2011 de FGS een schuld heeft aan Schotte van f. 120.836,66 en dat de MFK een schuld heeft aan de FGS van f. 120.836,66. Echter de jaarrekening is niet voorzien van een RA-accountantsverklaring, doch is het product van een samenstellingsverklaring door een administrateur, die gebaseerd is op, zoals het heet “de door u verstrekte gegevens.” Enige controle en verificatie van de bronnen van de posten ontbreekt derhalve. Daaraan kan dus in het geheel geen rechten worden ontleend!

Witwassen

Uit het bovenstaande volgt, dat appellanten de transfers uit de twee valse facturen, ad in totaal \$ 213.447,=, in ontvangst hebben genomen en voorts op verschillende momenten en manieren via No Brand, Vanddis en FGS naar hunzelf hebben doorgesluisd.

Daarmee is de criminele herkomst van het geld, het voorwerp, in casu, van het tenlastegelegde witwassen, gegeven, te meer, aangezien appellanten zelf betrokken waren bij de vervalsing van de facturen, waaruit het geld is getransferd, alsmede de achterliggende reden daarvan, namelijk het verhullen van de ware herkomst van het geld in verband met de ambtelijke omkoping van Schotte (waarover straks meer), hebben geweten.

Er is veel jurisprudentie voorhanden met soortgelijke casussen, waarin valsheid in geschrift en/of witwassen en ambtelijke omkoping als gronddelict voor witwassen fungeert. Vide

daarvoor in het bijzonder RB Zwolle-Lelystad 22 april 2008 LJN BD1228, RB Utrecht 11 juni 2010 BM8021, HR 26 oktober 2010, NJ 2010/655, RB Den Haag 10 februari 2014 RBDHA 2014 1565, Hof Amsterdam 27 februari 2015 LJN BZ0228 (Klimop), HvJ 31 maart 2016 H 176/2014 (Fiji) en recentelijk HR 14 februari 2017, ECLI:NL:HR:2017:222, waarover straks meer.

Daarmee is tevens gegeven, dat het getransfereerde geld onmiddellijk afkomstig is uit een mede door appellanten zelf begane misdrijf, namelijk vervalsing van de aan de transfer ter grondslag liggende facturen.

Nu het door appellanten ontvangen geld afkomstig is uit eigen misdrijf moet voor de kwalificatie van witwassen sprake zijn van een gedraging die meer omvat dan het enkele verwerven en voorhanden hebben en die een op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat door eigen misdrijf verkregen voorwerp gericht karakter heeft (criterium HR vanaf HR 26 oktober 2010, LJN BM4440, nader uitgewerkt op 8 januari 2013 in LJN BX6909, LJN BX6910, LJN BX4449, LJN BX4605 en LJ BX4585).

In dat verband is van belang, dat appellanten, de ware herkomst van de uit valsheid in geschrifte en, zoals we straks zullen zien, omkoping afkomstige geldbedragen hebben verhuuld door middel van valse facturen en door de geldbedragen te laten overmaken naar de buitenlandse privérekening van Van der Dijs, de Citibankrekening, en deze rekening en de daarop ontvangen gelden/inkomsten geheel buiten het zich te houden voor de Belastingdienst. Maar daarbij is het niet gebleven. Uit het vervolgtraject, waarin appellanten de ontvangen betalingen uit Italië op verschillende momenten en manieren via No Brand, Vanddis en FGS, naar hunzelf hebben geforward, blijkt, dat zij de verhulling hebben voortgezet.

Te beginnen met de twee transfers ad \$ 15.000,= en \$ 10.000,= aan No Brand. Deze zijn weliswaar giraal verricht, doch zijn terechtgekomen in een bijzondere bancaire en corporate omgeving, die door Schotte, als begunstigde, is aangegrepen om de herkomst van het geld en zichzelf af te schermen.

De bijzondere bancaire en corporate omgeving zien respectievelijk op een land met een vergevorderd bankgeheim als Zwitserland, en een off-shore vennootschap als die uit de Marshall Eilanden. Beide stelden Schotte feitelijk in staat de ontvangende UBS-rekening ten name van No Brand en de daaraan gekoppelde credit card op zijn naam totaal afgeschermd van zichzelf te houden en te laten beheren, waarbij correspondentie en statements naar een “retained mail at UBS” ten name van een wealth manager bij de UBS en niet naar hemzelf werden verstuurd. Die afscherming stelde Schotte ook in de gelegenheid de UBS-rekening, No Brand en de credit card en de daarop/mee ontvangen gelden, lees inkomsten, in het geheel voor de belastingdienst verzwegen te houden.

(De aangifteplicht is geregeld in de Algemene Landsverordening Landsbelastingen. De heffing is geregeld in de Landsverordening op de inkomstenbelasting 1943. Binnenlandse belastingplichtigen (dat zijn personen die naar de omstandigheden beoordeeld, dus feitelijk, in Curaçao wonen) zijn belast voor hun zogenoemde wereldinkomen. Dit vloeit voort uit de

structuur van de landsverordening. Daarin staat dat je belast bent voor inkomsten uit bepaalde bronnen. Er is geen beperking tot bronnen in Curaçao.

Benadrukt zij, dat je voor de Inkomstenbelasting al je inkomensbestanddelen dient op te geven, of dat nu dividend is uit een offshore-firma in de BVI, salaris in dienstbetrekking van een NV in Sint Maarten of een erfenis in Bonaire. Of die uitkeringen zijn belast, is vervolgens aan de Inspecteur om te bepalen. Maar om de Inspecteur die vaststelling uiteindelijk te kunnen laten doen, moet je natuurlijk wel zo volledig mogelijk, stellig en zonder voorbehoud aangifte doen van die inkomsten. Voorts moet je al je buitenlandse rekeningen opgeven en de saldi daarop. Als je daarover al bronbelasting betaald hebt of daarvan elders aangifte doet, dan kun je dat in de aangifte aangeven. Het is immers aan de Inspecteur om het belastbare inkomen te bepalen).

In de aangifte inkomstenbelasting moet de ontvangen rente vermeld worden. Daarnaast zijn er vragen over de banktegoeden per 31 december).

En what about de overige overheveling van het uit de facturen ontvangen geld. Deze is vanuit de Citibankrekening aangevangen met een cashopname door Van der Dijs, direct gevolgd door een omzetting daarvan door Van der Dijs in een viertal bankcheques van de Citibank, twee ten name van Vanddis en twee ten name van FGS. Deze cheques zijn gestort op de bankrekening van Vanddis en FGS. De Vanddis-storting is intern verrekend met een schuld van Van der Dijs aan Vanddis en derhalve persoonlijk ten goede gekomen van Van der Dijs. De FGS-storting is daarna voor het leeuwendeel opgenomen in chequevorm ten name van Schotte en gestort op de privérekening van Schotte, alwaar deze in mindering is gebracht op het negatieve rekeningssaldo en aldus persoonlijk aan hem ten goede is gekomen.

Door aldus te handelen, gebruikmakende van:

valse facturen, waarmee de werkelijke herkomst van het getransferde geld werd verhuld;

twee bankrekeningen in het buitenland, de Citibank- en UBS-rekening, waarvan de gelden geheel buiten het zicht van de lokale autoriteiten, niet op de laatste plaats de fiscus, worden gehouden en ten aanzien van welke UBS-rekening, door de in Zwitserland geldend bankgeheimregiem, zelfs een zogenaamd correspondentieverbod naar de rekeninghouder is bedongen;

een Marshallies rechtspersoon als No Brand van welke rechtspersoon de zeggenschapsstructuur niet transparant is of die qua karakter of inrichting geschikt is om de identiteit van de achterliggende belanghebbende te verhullen zonder dat daarvoor legitieme redenen aanwezig zijn;

cashopnamen en bankcheques en daarmee verband houdende cash and carry stortingen, waarmee de zogenaamde paper trail wordt doorbroken en vrij simpele nietszeggende bancaire omschrijvingen worden verkregen;

hebben appellanten effectief de ware aard en herkomst van de getransferde betalingen vanuit Italië verborgen en verhuld.

Zie voor een typische vergelijkbare casus Hof Amsterdam 7 april 2015, ECLI:NL:GHAMS:2015:1212 (zaak Antonie Hooijmaijers), waarin het witwassen als volgt is verwoord:

“Verdachte (onder meer Lid van de Provinciale Staten Noord Holland, AG) heeft deze geldbedragen verworven en voorhanden gehad in rechtspersoon A, terwijl hij wist dat deze afkomstig waren uit omkoping en valsheid in geschrift. De verdachte heeft de herkomst van de geldbedragen verhuld door aan de betalingen van de geldbedragen facturen ten grondslag te leggen die suggereerden dat de geldbedragen uitsluitend een legale herkomst hadden. Die facturen houden namelijk in dat rechtspersoon A werkzaamheden had verricht voor rechtspersoon C (...) D en (...) R, terwijl in werkelijkheid de geldbedragen betrekking hadden op omkoping van de verdachte. De verdachte heeft de herkomst van de geldbedragen ook verhuld door de geldbedragen te laten overmaken aan rechtspersoon A, terwijl deze waren bestemd voor de verdachte.”

“Het verweer dat het opzet van de verdachte niet was gericht op witwassen, wordt door het Hof verworpen. De in dit verband aangevoerde omstandigheid dat de verdachte slechts wilde dat donaties of betalingen niet in verband konden worden gebracht met het vullen van zijn verkiezingskas en dat hij iedere schijn van belangenverstrengeling wilde voorkomen, benadrukt juist dat de verdachte zich moeite heeft getroost de herkomst van de betaalde geldbedragen te verhullen.”

De Hoge Raad heeft op 14 februari 2017, ECLI:NL:HR:2017:222, voormelde redenering ten aanzien van een ander bewezenverklaarde witwasfeit in de zaak Hooijmaijers, namelijk, dat verdachte:

“geldbedragen in rechtspersoon A heeft verworven en voorhanden gehad, terwijl hij wist dat deze afkomstig waren uit (enkel, AG) valsheid in geschrift. De verdachte heeft de herkomst van de geldbedragen verhuld door aan de betalingen van de geldbedragen facturen ten grondslag te leggen die suggereerden dat de geldbedragen een legale herkomst hadden. Die facturen houden namelijk in dat de verdachte werkzaamheden had verricht voor rechtspersoon G, terwijl daarvan in werkelijkheid geen sprake was”

Medeplegen witwassen

Appellanten zijn in het witwassen samen als medeplegers opgetrokken. Zo zijn er zowel bankrekeningen als vennootschappen van Schotte als Van der Dijs gebruikt, hebben beide verdachten actief meegewerkt aan de verhullingshandelingen en heeft Van der Dijs een centrale rol gespeeld in het ontvangen en doorsluizen van de factuurgelden. Daarnaast zijn de factuurgelden in de ontvangst gelijkmatig verdeeld tussen appellanten, Schotte \$ 98.422,= en Van der Dijs ruim \$ 100.000,=.

Ambtelijke omkoping

ex art. 378 Sr, de ambtenaar, die een gift of belofte aanneemt, wetende, dat zij hem gedaan wordt ten einde hem te bewegen om, in strijd met zijn plicht, in zijn bediening iets te doen of na te laten.

Uit het voorgaande volgt, dat de transfers van B-Plus ad \$ 140.000,= en \$ 73.447,= in mei en juni 2010 in het vermogen van appellanten zijn gevloeid.

In mei/juni 2010 was Schotte ambtenaar, toen ongeveer 4 jaar al, en dat is hij nog steeds, telkens overigens in Curaçao en wel in de periode 26 februari 2006 - 22 december 2006 Gedeputeerde Economie en Toerisme, 30 juni 2007 - 8 oktober 2010 Eilandsraadlid, 10 oktober 2010 - 2 augustus 2012 Minister-President en 2 november 2012 - heden Statenlid.

De eigenaar van B-Plus, waarvan de transfers afkomstig waren, is Francesco Corallo.

Volgens eerder vermelde getuige Lapi is Corallo feitelijk eigenaar van B-Plus (pv getuigenverklaring Lapi d.d. 20 mei 2014, bijlage 114).

Volgens Corallo zelf is hij enig aandeelhouder van B-Plus (getuigenverklaring Corallo d.d. 20 mei 2014, bijlage 101).

Hetgeen voor Schotte een bekend gegeven is (verklaring Schotte d.d. 20 mei 2014, bijlage 127).

Schotte en Corallo kennen elkaar ook lang.

Schotte had zowel een vriendschappelijke als zakelijke relatie met Corallo. Qua zaken had Schotte enige "projecten met hem (Corallo, AG) gedaan, voordat" hijzelf, Schotte dus, "een publieke functie" had betrokken (verklaring Schotte d.d. 20 mei 2014, bijlage 127).

Daarnaast was Corallo, volgens Schotte, als adviseur aan de MFK (bij de oprichting) en hemzelf verbonden. "In de tijd, dat hij (Corallo, AG) ons financieel ondersteunde had hij (...) zakelijke belangen in Curaçao. Hij zat in de real estate en casino business." Corallo wilde, "dat het voornamelijk financieel economisch beter zou gaan met Curaçao" aldus Schotte (verklaring Schotte d.d. 21 mei 2014, bijlage 129).

Corallo daarentegen kende, naar eigen zeggen, Schotte en Van der Dijs slechts privé en wist, dat Schotte een actieve politicus en Van der Dijs leidinggevende bij Vanddis is (getuigenverklaring Corallo d.d. 20 mei 2014, bijlage 101).

Corallo gaf ook aan, dat een van zijn rechtspersonen tot 2013 eigenaar was van Paradise Plaza Casino en dat hij zakelijke interesse had in het project Playa Blou en Playa Abou, alle in Curaçao.

Feitelijk zijn aanwijzingen verkregen, dat ten tijde van de transfers de relatie tussen Schotte en Corallo er reeds een was, waarin Schotte als ambtenaar dingen voor Corallo deed, dan wel zich voor Corallo inspande en zich in zijn handelingsbevoegdheid aan Corallo verbond en onderwierp.

In dat kader zij verwezen naar mailcorrespondentie, gevoerd op 4 en 5 april 2007, tussen, onder meer, Corallo, Rudolf Baetsen - manager van Corallo's bedrijven in Sint Maarten - en Schotte, met subjectaanduiding "new laws", waarin Baetsen, met in de cc Corallo, aan Schotte vraagt om een afkondigingsblad van nog in te voeren wetgeving in Curaçao over een onbekend gebleven onderwerp over te leggen, waarop Schotte die vraag naar een derde, genaamd Raymond Tromp, doorstuurt, waarop deze, enigszins gefrustreerd, respondeert, dat er een spel wordt gespeeld, aangezien hij reeds meermaals heeft uitgelegd, dat het pas mogelijk is een afkondigingsblad te verkrijgen als de nieuwe wetten door het parlement zijn. Na het doorsturen van dat respons door Schotte reageert Corallo, dat het onbestaanbaar is, dat er van hem een enorm bedrag wordt gevraagd, terwijl hij niet in staat wordt gesteld om samen met zijn advocaat "the validity of the issue" te bekijken en dat als het niet anders kan het geld op een derdengeldrekening moet worden geplaatst, totdat de vergunning wordt afgegeven, waarna hij met de opmerking besluit, dat hij, zoals gezegd, niet gaat betalen "until we feel comfortable with it" (pv bevindingen d.d. 31 januari 2015, bijlage 144).

En ook naar het gezamenlijke plan regarderende de oprichting van de MFK, zoals blijkt uit een tweetal documenten, gesaved op de hard drive van Schotte onder "GS Documents/New Campaign MFK 2010/DocumentsCampaign" als respectievelijk "Corallo-Schotte.docx" en "prom note Schotte."

"Corallo-Schotte.docx" is aangemaakt op 29 juni 2010 en gewijzigd en opgeslagen op 30 juni 2010, met als "author" en "last author" respectievelijk "Rudolf" en "user."

"Corallo-Schotte.docx" betreft een "Agreement" tussen Corallo en Schotte, gedateerd "this ___ day of June 2010", in ongetekende staat, over de oprichting van de MFK "to be controlled by both parties on an equal share basis," onder de voorwaarde, dat alle besluiten regarderende de MFK door partijen gezamenlijk worden genomen, in het bijzonder die betreffende het vaststellen van de personen, die op de kieslijst van de MFK zullen voorkomen en voor en namens de MFK publieke functies en posten van ministers, onder ministers, staatssecretarissen en consultants zullen vervullen, met dien verstande, dat als Schotte eenzijdige beslissingen dienaangaande neemt Corallo de mogelijkheid heeft om de overeenkomst eenzijdig op te zeggen onder verbeurte van "a certain promissory note between parties" (pv 17 februari 2014, bijlage 4).

Over de agreement heeft Schotte verklaard, dat "Corallo (...) een van de adviseurs" was "bij de oprichting van de MFK" doch dat deze, de agreement dus, "niets (...) te maken" heeft met de twee transfers van B-Plus (pv verklaring Schotte d.d. 21 mei 2014, bijlage 129).

In appel heeft Schotte aangegeven niet akkoord te zijn gegaan met de agreement. Corallo probeerde daarmee invloed te krijgen in besluitvormingsprocessen. Daar was Schotte zich bewust van.

"prom note Schotte" is aangemaakt op 29 juni 2010 en gewijzigd en opgeslagen op 30 juni 2010, met als "author" en "last author" respectievelijk "jveen" en "user."

“prom note Schotte”, waarschijnlijk de “certain promissory note between parties” zoals aangehaald in de hierboven weergegeven “agreement”, betreft een “promissory note”, gedateerd 30 juni 2010, in ongetekende staat, de facto een overeenkomst van geldlening ad \$ 700.000,= tussen Schotte als lener en Corallo als uitlener, in een keer af te lossen met rente ad 6% op 30 juni 2011 (pv 9 maart 2014, bijlage 5).

Over de promissory note heeft Schotte verklaard, dat hij deze kent, doch dat de daarin weergegeven lening, volgens hem, nooit is verstrekt. Op de vraag of deze te maken heeft met de transfers van B-Plus doet Schotte een beroep op het “verschoningsrecht” (pv verklaring Schotte d.d. 21 mei 2014, bijlage 129).

In appel heeft Schotte aangegeven, dat Corallo in de note “een andere mogelijkheid (...)” zag om te participeren in de partij” maar dat Schotte ook daarmee niet akkoord is gegaan.

Beide documenten zijn ook op de laptop van Schotte en wel als mailbestand aangetroffen. Deze zijn op 29 juni 2010 door Corallo geforward naar Schotte met het begeleidende verzoek “(...) these are the 2 documents I wish to sign. Please review them and make the necessary corrections.” De geforwarde mail zelf, die ook op 29 juni 2010 is gedateerd, is afkomstig van Baetsen en behelst een verzoek aan Corallo om de “draft docs for Gerrit”, die als attachement zijn ingesloten, te bekijken en te voorzien van commentaar.

Voormelde “draft docs for Gerrit” zijn identiek aan de hierboven beschreven agreement en promissory note, zoals die voorkomen op de hard drive van Schotte onder “Corallo-Schotte.docx” en “prom note Schotte”, behalve, dat op de draft van de promissory note het leenbedrag en de volledige datum nog niet zijn ingevuld (pv 29 januari 2015, bijlage 93)!

Uit bijlage 5 volgt, dat, wat de promissory note betreft, deze op 29 juni 2010 door “author jveen” is aangemaakt en op 30 juni 2010 door “author user” is gewijzigd en opgeslagen. Het heeft er alle schijn van, dat “author user” Schotte is en dat hij de \$ 700.000,= en 30 juni 2010 in de promissory note heeft ingevoerd.

Schotte heeft in zijn appelverklaring aangegeven niet akkoord te zijn gegaan met de agreement en promissory note en deze derhalve niet te hebben getekend. Deze stelling staat op gespannen voet met het voorgaande, in het bijzonder de invulling door user van \$ 700.000,= en 30 juni 2010 in de promissory note.

Het spreekt voor zich, dat een geldleningsovereenkomst als de onderhavige zonder zekerheden ongebruikelijk is in het gangbare financiële verkeer, vanwege de vele risico’s, die daaraan verbonden zijn voor de geldschieter.

Voormelde patronagerelatie met Corallo ontwikkelde zich gestaag in de periode na de transfers en wel in de lijn met het voorgaande.

Zo heeft er in september 2010 in lijn met de agreement, dan wel de daarin weergegeven understanding, dat alle besluiten met betrekking tot de MFK, waaronder die betreffende de ministersposten, gezamenlijk worden genomen, feitelijk overleg plaatsgevonden tussen Schotte en Corallo over een mogelijke ministerskandidaat voor de MFK.

Bewijs daarvan is een mailbericht d.d. 12 september 2010 van Corallo aan Schotte, waarin Corallo een mail van Yves Schoop, die zich, op verzoek van Schotte, vanuit zijn medische background, met het oog op een ministerschap, verkiesbaar heeft gesteld op de MFK-lijst, forwardt en zijn kandidatuur afwijst, dan wel van negatief commentaar voorziet.

Corallo mailt:

“Unfortunately as I told you as soon you get 300 people” to “vote for you, all of a sudden you become Einstein and have the cure” for “all the world problems. People do not understand, that politics, as any other carrier in life, is a process of learning, that, as anything else, will take time and a lot of efforts. Somebody at his age” who “does not understand that (...) is not a good candidate. Just because you are a good doctor does not mean, that you can be a good health minister (...). The new country needs everybody’s help and humbleness to get to the result. Well this is the price we have to pay for having such a new party!!! Unfortunately I do not know the solution. Just patience and more patience. Politics is the finest art of compromise.” (pv 21 januari 2015, bijlage 89).

Wat je vervolgens ziet is, dat Schotte, inmiddels per 10 oktober 2010 Minister-President van Curaçao, zich inspant om Corallo en de zijne te voorzien van een belangrijke functie binnen het staatsbestel van Curaçao.

Schotte heeft zich bij schrijven, voorzien van het officiële briefhoofd van de Minister President van Curaçao, tot de Minister van Binnenlandse Zaken van Italië gewend met het verzoek om afgifte van een aanbevelingsbrief over Corallo, aangezien:

“The Government, which I have the honor to chair, will soon take a decision to give mr Corallo Francesco a prestigious and important institutional function.”

Het geval wil, de tekst van de brief volgend, dat:

“The investigative work carried out by our authorities has allowed us to determine the absolute fitness of mr Corallo who happens to be also a citizen of your country where he is a reputed businessman.

Having to finalize the appointment procedure, I would be grateful if you can send me, by way of your Ministry, a note on the reputation that Mr. Corallo has.”

Dit schrijven, dat overigens niet is gedateerd, gekenmerkt of op enigerlei wijze in- of uitgeboekt, doch enkel voorzien van een ontvangststempel d.d. 2 mei 2011 van de Italiaanse autoriteiten, is, qua inhoud, nagenoeg identiek aan de (voorbeeld)tekst, die Corallo per mail d.d. 19 januari 2011 naar Schotte had gestuurd (pv bevindingen 190695 d.d. 8 oktober 2014, bijlage 95).

De Italiaanse Minister van Binnenlandse Zaken stelt bij schrijven d.d. 5 mei 2011, dat hij Schotte langs diplomatieke weg van antwoord zal voorzien (daartoe zal het Hoofd van zijn Ministerie contact opnemen met de diplomatieke dienst.) Dat antwoord is gegeven via brief

d.d. 26 mei 2011 van de Ambassadeur van het Koninkrijk der Nederlanden in Italië inhoudende, dat:

- “van Francesco Corallo, van Italiaanse en Nederlandse nationaliteit, geboren te Catania, Sicilië, op 19 September 1960, zijn geen strafrechtelijke veroordelingen bekend;
- bij politieonderzoek gedurende de jaren 1995-1997 inzake Francesco Corallo is gebleken, dat:
- deze persoon betrokken was bij Internationale drugshandel en Francesco Corallo een belangrijk persoon betrof in de Siciliaanse maffia;
- Na arrestatie van zijn vader, is Francesco Corallo een toeristisch centrum in Sint Maarten gestart via welke witwassen van geld plaatsvond;
- deze informatie is zowel door de Italiaanse politie als de Italiaanse inlichtingendienst bevestigd.”

De brief van de Ambassadeur bereikt Schotte per mail d.d. 26 mei 2011 met het veelzeggende begeleidende bericht van de Secretaris-Generaal Stella van Rijn:

“Reactie uit Rome via BuZa in Den Haag. Negatief. FC mag in geen geval mee naar Den Haag en Rosenthal zal dit verzoek mogelijk ook ter tafel brengen.”

Schotte heeft op diezelfde 26 mei 2011 de brief van de Ambassadeur met bijlage doorgestuurd naar Corallo en Baetsen. Later, namelijk op 8 juni 2011, heeft ook Van Rijn voormelde brief met bijlagen gemaild aan Corallo met cc Schotte.

Vervolgens instrueert Corallo per mail d.d. 31 mei 2011 Schotte, dat hij hem een brief moet terugzenden met de mededeling, dat er negatief is gereageerd vanuit Italië en naar aanleiding daarvan zal Corallo zijn advocaten naar hem sturen om die negatieve informatie, die al dus bij hem bekend was, omdat Schotte dat per mail van 26 mei 2010 had toegestuurd, formeel op te vragen, zodat Schotte verplicht wordt die te openbaren.

Schotte's appelverklaring komt er op neer, dat hij Corallo niet gelijk heeft doorgegeven wat er over hem in Italië werd gezegd, doch pas nadat Corallo's advocaten dat gevraagd hadden, hetgeen, gezien de mail van 26 mei 2010, aantoonbaar onjuist is. Schotte heeft ook aangegeven, dat de verstuurde brief in het Italiaans was, dan wel moest zijn en dat daarin mede de reden lag om het voorbeeld van Corallo te gebruiken, hetgeen ook aantoonbaar onjuist is, aangezien de brief in het Engels is! Schotte voert aan, dat de ambassadeur zijn info van Google heeft gehaald, terwijl de ambassadeur zich baseert op info vanuit de leiding van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Italië.

Voorts stelt Schotte later een, naar eigen zeggen, officieel schrijven van de Italiaanse Minister van Buitenlandse Zaken van Italië te hebben ontvangen, waarin staat, dat er in de archieven van de Ministeries van Buiten- en Binnenlandse Zaken niets bekend is over Corallo. Wat er ook zij van de status van dit schrijven, Schotte legt enkel een faxvoorblad d.d. 3 augustus

2011 aan de Ambassadeur en een Nederlandse tekst zonder datum van dat schrijven over, duidelijk mag zijn, dat het niet afdoet aan het bericht van de Ambassadeur, al is het maar, omdat dat bericht een officiële status en andere kenbron heeft. Daarnaast heeft Corallo al op 30 juni 2011 nagenoeg dezelfde tekst van het schrijven aan Schotte gemaild!

Schotte heeft zich in de periode maart-april 2011 ook ingespannen om Baetsen benoemd te krijgen tot Voorzitter van de Raad van Commissarissen van de Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten (CBCS).

Op 16 maart 2011 heeft Baetsen zijn curriculum vitae aan Schotte gemaild, overigens op verzoek van Schotte. Op 22 maart 2011 mailt Schotte retour aan Baetsen, cc Corallo, met als onderwerp "final advice for appointment Central Bank Board of Supervision," dat er "green light" is, "will be passed tomorrow in the council of ministers." (pv bevinding 179744 d.d.29 april 2014, bijlage 102).

Het gelukt Schotte de voordracht van Baetsen door de ministerraad te drukken, maar ergens loopt het spaak en wordt de beslissing van de ministerraad teruggedraaid. Op 1 april 2011 volgt namelijk een brief van Baetsen, waarin hij Schotte voor de eer bedankt "als gevolg van de ontstane controverse veroorzaakt door de aankondiging van" zijn "nominatie."

Voormeld schrijven van Baetsen is eerst per mail onderling afgestemd tussen Schotte, Corallo en Baetsen en is op 1 april 2011 geforward door Schotte aan h.LewJenTai@UTS met de veelzeggende opdracht om de brief te lekken: "Lek esaki abo!"

De controverse, waar Baetsen het in zijn brief over heeft, is ontstaan, doordat de fractievoorzitters Schotte hebben verzocht de benoeming niet door te laten gaan mede in verband met de taak van de Staten om toe te zien op de integriteit van de CBCS.

In het Rapport Commissie Onderzoek Curaçao, ingesteld bij Koninklijk Besluit van 8 augustus 2011, naar de integriteit van het openbaar bestuur Curaçao, is de controverse rond de benoeming van Baetsen als volgt verwoord:

"De voordracht door de Curaçaose regering van (...) Baetsen voor de positie van President van de Raad van Commissarissen van de CBCS paste niet in het functieprofiel voor het uitoefenen van deze functie waar de hoogste eisen aan dienen te worden gesteld en wekte daardoor de indruk dat deze voordracht was ingegeven door andere motieven. De fractievoorzitters van de coalitiepartijen hebben de Minister-President in april van dit jaar verzocht om die benoeming niet door te laten gaan, mede in verband met de taak van de Staten om toe te zien op de integriteit van de CBCS."

Over het functieprofiel zij opgemerkt, dat Baetsen, volgens eigen curriculum, de Hotelvakschool in Den Haag heeft gedaan en werkervaring op dat gebied heeft opgedaan.

In de ogen van Schotte, althans in zijn appelverklaring, was Baetsen desalniettemin “een accountant.”

Schotte is per mail d.d. 23 februari 2012 door Corallo benaderd om een aanbevelingsbrief te tekenen ter ondersteuning van Corallo's visumaanvraag in de VS. Het is niet geheel duidelijk of Schotte deze brief, die als attachement bij voormelde mail is ingesloten, heeft bewerkt, de instructie was namelijk om die op officieel briefpapier van de Minister-President af te drukken en te tekenen, maar daar lijkt het wel op. Diezelfde brief, overigens ook in ongetekende staat, is namelijk ook als attachement opgenomen bij een mail d.d. 7 maart 2012 van Corallo aan enkele intimi, onder wie La Monica, met de mededeling, dat Corallo slechts de brief van “Prime Minister Schotte” zal kunnen overleggen. Als tweede attachement was opgenomen de visumaanvraag d.d. 7 maart 2012 van de advocaten van Corallo aan het Consulaat van de VS in Curacao (pv bevinding 196587 d.d.29 januari 2015, bijlage 105).

De aanbevelingsbrief was bij de hierboven aangehaalde mail d.d. 23 februari 2012 verstuurd met het bericht, dat “los abogados de Miami me pidieron si tu puedes firmar una carta de este tipo para mi proxima reunion en la visa del consulado.”

In de brief, gericht aan de Amerikaanse Consul in Curacao, beveelt Schotte, in zijn hoedanigheid van Minister-President, Corallo aan:

“most highly, and being fully aware of the alleged inadmissibility issues surrounding his request for a U.S. visa, stemming, I believe, from unfounded allegations of ties to individuals engaged in criminal activity (...)”

“Based upon my professional and personal exposure to mr. Corallo over a period of years, I can assure you that his moral character and integrity is above reproach (...)”.

“He is a principled man with qualities that have commanded the attention of and have endeared him to so many of his contemporaries throughout his life. Without question, he is the type of individual upon whom the United States should be pleased to bestow a visa.”

“I have the utmost faith that mr. Corallo's current application, upon due consideration, will result in the issuance of a U.S. visa and the privilege that it represents, given that it is clearly established that Mr. Corallo is an upstanding world citizen of the highest moral character with none of the alleged involvements upon which the prior inadmissibility findings are based. It appears that in the past his application was denied on erroneous information which is not supported by the facts.”

Vertrouwelijk e-mail verkeer tussen Schotte en Corallo uit maart 2011, betreffende de samenwerking met Italiaans energieconcern ENI met betrekking tot olie- en gasvelden voor de kust van Curaçao. Onder andere wordt in de mail, de facto een geforwarde mail d.d. 16 maart 2011 van ENI over “het antwoord aan de Minister President van Curaçao, waarin wij

onze interesse kenbaar maken” gesteld, dat “de mogelijkheid tot exploratie is substantieel en ENI zou de rol van “early mover” kunnen vervullen en zich daarmee verzekeren van gebieden met minimale contractuele verplichtingen” (bijlage 155).

Dus

Uit het voorgaande volgt, dat de betalingen door B-Plus van de door appellanten valselijk opgemaakte facturen van Vanddis ad in totaal \$ 213.447,= in mei en juni 2010 in het vermogen van appellanten, waaronder in het bijzonder dat van Schotte, zijn gevloeid. Deze betalingen zijn gedaan in het jaar van de verkiezingen in Curaçao. Corallo was op dat moment feitelijk eigenaar van B-Plus en Schotte was ambtenaar en doende de MFK op te richten.

Voormelde betalingen zijn, gezien de omvang en aard ervan, aan te merken als giften aan een ambtenaar teneinde aldus op z'n minst een relatie met die ambtenaar te doen ontstaan en/of te onderhouden met het doel om een voorkeursbehandeling te verkrijgen, een en ander in de zin van de aan Schotte tenlastegelegde ambtelijke omkoping, ex art. 378 Sr.

Immers, in dezelfde periode zijn Schotte en Corallo nader tot elkaar getreden middels in elk geval:

de hierboven beschreven agreement betreffende de oprichting van en samenwerking binnen de MFK “to be controlled by both parties on an equal share basis,” inhoudende, dat alle besluiten regarderende de MFK door partijen gezamenlijk worden genomen, in het bijzonder die betreffende het vaststellen van de personen, die op de kieslijst van de MFK zullen voorkomen en voor en namens de MFK publieke functies en posten van ministers, onder ministers, staatssecretarissen en consultants zullen vervullen, met dien verstande, dat als Schotte eenzijdige beslissingen dienaangaande neemt Corallo de mogelijkheid heeft om de overeenkomst eenzijdig op te zeggen onder verbeurte van “a certain promissory note between parties;”

en de “promissory note”, gedateerd 30 juni 2010, de facto een overeenkomst van geldlening ad \$ 700.000,= tussen Schotte als lener en Corallo als uitlener, in een keer af te lossen met rente ad 6% op 30 juni 2011.

Getuige overigens het overleg in september 2010 tussen Schotte en Corallo over een mogelijke ministerskandidaat voor de MFK, waarin Corallo, geheel in lijn met en in de geest van voormelde agreements, die kandidaat feitelijk afkeurt.

Vervolgens spant Schotte als hij eenmaal Minister-President is zich feitelijk in voor Corallo en een van de medewerkers van Corallo, namelijk Baetsen, om hen beiden in een prestigieuze en belangrijke functie aangesteld te krijgen .

Zo heeft Schotte zich in mei 2011, buiten de diplomatieke en overheidskanalen, zich als Minister President tot de Minister van Binnenlandse Zaken van Italië gewend met het verzoek om afgifte van een aanbevelingsbrief over Corallo, aangezien:

“The Government, which I have the honor to chair, will soon take a decision to give mr Corallo Francesco a prestigious and important institutional function.”

Oftewel had Schotte Corallo op het oog voor een belangrijke overheidsfunctie en was hij in dat kader bezig het pad daarnaartoe te effenen.

Voorts heeft Schotte op verzoek van Corallo diens visumaanvraag in de VS of poging daartoe ondersteund door kennelijk te komen tot een aanbevelingsbrief, gericht aan de Amerikaanse Consul in Curaçao, waarin hij, in zijn hoedanigheid van Minister-President, Corallo aanbeveelt:

“most highly, and being fully aware of the alleged inadmissibility issues surrounding his request for a U.S. visa, stemming, I believe, from unfounded allegations of ties to individuals engaged in criminal activity (...)”

Schotte heeft zich ingespannen om de ver onder gekwalificeerde Baetsen benoemd te krijgen tot Voorzitter van de Raad van Commissarissen van de Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten (CBCS).

Zich onderwijl overigens geheel onderwerpend aan de instructies van Corallo gedragen, bijvoorbeeld door het schrijven aan de Minister in Italië en de consul van de VS op door Corallo aangedragen conceptteksten op te stellen en intensieve terugkoppelingen met Corallo te houden, bijvoorbeeld door het antwoord vanuit Italië over Corallo per schrijven van de Koninkrijk ambassade direct aan Corallo te forwarden.

Het voorgaand is redengevend voor het bewijs van de ambtelijke omkoping.

Daarbij passen de volgende juridische overwegingen toegespitst op de bestanddelen van art. 378 Sr.

de ambtenaar, die een gift of belofte aanneemt, wetende, dat zij hem gedaan wordt ten einde hem te bewegen om, in strijd met zijn plicht, in zijn bediening iets te doen of na te laten.

Ten aanzien van het opzet

In de zin van wetende dat de gift/betaling hem wordt gedaan ten einde hem te bewegen tot een tegenprestatie.

Voor dat opzet, dat wetende dat, waaronder ook voorwaardelijk opzet, volgens vaste jurisprudentie vanaf HR 30 mei 2008, LJN BC8673, dient te worden verstaan is in casu doorslaggevend:

“de omstandigheden, waaronder de giften werden gedaan” welke omstandigheden reeds in HR 22 februari 2000, NJ 2000, 557 (uit Sikkema diss. (2005, 5.9.3) ter bepaling van het opzet van belang werd geacht, waaronder, toegespitst op de casus in Babel, in het bijzonder kan worden gedacht aan:

het gegeven, dat de herkomst van de giften/geldbedragen is afgeschermd door de valse facturen, die daaraan ten grondslag zijn gelegd en de ondoorzichtige geldstromen die daaruit in gang zijn gezet met als eindstation appellanten.

Zo ook RB Utrecht 2011, LJN BR4485:

“Uit de maskering van de betalingen en de bewust ondoorzichtige geldstromen volgt dat verdachte zich bewust was van het feit dat de betalingen aan hem werden gedaan teneinde hem te bewegen iets te doen of na te laten.”

En vrij recentelijk nog het eerder aangehaalde arrest van Hof Amsterdam 7 april 2015, ECLI:NL:GHAMS:2015:1212:

“De gift van € 4.165,- van rechtspersoon L is gedaan in verband met een verzoek van (...) rechtspersoon J via betrokkene 12 aan de verdachte hem in zijn bediening van gedeputeerde van de provincie Noord-Holland te spreken over (een) project(en) van vastgoedontwikkelaar (...) rechtspersoon J. Ook indien de gift was bedoeld voor de verkiezingscampagne van de verdachte of de VVD, moet worden aangenomen dat de gift (mede) is gedaan met betrekking tot de bediening van de verdachte van gedeputeerde bij de provincie Noord Holland. Voor dat oordeel vindt het Hof steun in de omstandigheid, dat de verdachte zich bewust moet zijn geweest van mogelijke belangenverstrengeling bij een dergelijke gift van een vastgoedontwikkelaar en hij (daarom) de gift via rechtspersoon G, een vennootschap van een ander dan de verdachte, heeft aangenomen.”

Overigens een redenering die niet onbegrijpelijk is. Immers als er niks mis is met de aangenomen giften, beloften of diensten dan kunnen ze transparant gedaan en aangenomen worden. Dit zal echter niet vaak het geval zijn. Een ambtenaar krijgt immers al door de overheid betaald om zijn werk te doen. Van openlijk ontvangen kan vaak geen sprake zijn. In de praktijk wordt vaak gekozen voor valse constructies om over de omkopingsmiddelen te kunnen beschikken, zo ook dus in deze zaak.

En ook Hof Arnhem 2010, LJN BO5821, waarin het hof uit de aard en omvang van de omkopingsmiddelen afleidt dat het niet anders kan, dan dat verdachte heeft begrepen dat het

doel van de giften het bestendigen van de relatie met de ambtenaar was. Hij had dat moeten beseffen!

Uit het voorgaande kan, gezien de actieve participatie, die Schotte aan de vervalsing, betaling en de betalingsroute heeft gehad, kort gezegd de verhulling van de betalingen, en de omvang daarvan, zonder meer worden afgeleid, dat hij zich bewust was van het feit, dat de betalingen in casu aan hem werden gedaan teneinde hem te bewegen iets te doen of na te laten.

In dat verband is sprekend de uitspraak zijdens Schotte over de agreement en promisory note over Corallo, namelijk, dat hij van Corallo wist, dat hij, in elk geval langs beide stukken, op concrete invloed uit was in publieke zaken, waaruit kan worden afgeleid, dat Schotte zich had moeten beseffen, dat de betalingen aan hem werden gedaan teneinde hem te bewegen iets te doen of na te laten.

Ten aanzien van de strijdigheid met zijn plicht

In de zin van dat de ambtenaar bewogen moet zijn om in strijd met zijn ambtsplicht in zijn bediening iets te doen of nalaten.

In dat verband heeft het GEA in het geappelleerde vonnis overwogen, dat Schotte “door aldus te handelen” oftewel zoals bovenstaand weergegeven, hij “in strijd met zijn plicht als ambtenaar” heeft “gehandeld” immers “door de giften stond Schotte niet meer vrij, zoals van hem in zijn positie verwacht mocht worden, en heeft hij gehandeld in strijd met de voor hem geldende gedragslijn dat een volksvertegenwoordiger in zijn taakuitoefening neutraal dient te zijn. Het geven van een voorkeurshandeling is op die grond verboden.”

Terecht, aldus ook mijn conclusie, en overigens geheel in lijn met vaste jurisprudentie op dit onderdeel. Te beginnen met, zoals overigens ook overwogen in het requisitoir in eerste aanleg, met HR (1987) NJ 1988, 231:

“Het is van algemene bekendheid dat een ambtenaar in strijd met zijn plicht handelt indien hij steekpenningen aanneemt in ruil voor het aanbesteden van werken.”

HR 27 september 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT8318 en HR (2006) AW 3568; in het geval dat een ambtenaar zich bij de uitoefening van discretionaire bevoegdheden niet onpartijdig en objectief opstelt, maar zich laat leiden door giften, er sprake is van strijd met de plicht.

HR 27 september 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT8328

Ambtenaren handelen “in strijd met hun plicht” wanneer zij “handelen in strijd met de voor hen geldende gedragslijn dat een ambtenaar - naar uit de aard van het ambtenaarschap voortvloeit - in zijn taakuitoefening eerlijk, nauwgezet en neutraal dient te zijn en alle

belanghebbenden gelijkelijk dient te behandelen. Het geven van een voorkeursbehandeling is op deze grond verboden.

HR 27 september 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT8318

Het begrip handelen in strijd met zijn plicht “niet alleen ziet op de situatie dat er een direct verband bestaat tussen de gift en een concrete tegenprestatie doch ook op het doen van giften aan een ambtenaar teneinde aldus een relatie met die ambtenaar te doen ontstaan en/of te onderhouden met het doel een voorkeursbehandeling te krijgen.”

Strijdig met de ambtsplicht is ook indien de ambtenaar een beslissing neemt die binnen zijn bevoegdheden valt, maar waarbij de mogelijkheid bestaat, dat hij zich door een gift heeft laten beïnvloeden. Richtinggevend is de conclusie van de PG Fokkens in ECLI:NL:PHR:2007:AZ6180 behorende bij HR 26 juni 2007, ECLI:NL:HR:2007:AZ6180:

12. De steller van het middel bouwt voort op jurisprudentie en literatuur (zie o.m. Roording, *Corruptie in het Nederlandse strafrecht*, DD 2002, afl. 2, p. 124) dat het ook in strijd met de plicht van een ambtenaar is om geld te ontvangen voor handelingen waartoe hij op zich bevoegd is.

13. Dat standpunt is op zich juist. Ik noem HR 22 september 1987, NJ 1988, 381 en HR 13 oktober 1987, NJ 1988, 472. In NJ 1988, 381 overwoog de Hoge Raad dat van algemene bekendheid is dat een ambtenaar die steekpenningen ontvangt voor het gunnen van werk, handelt in strijd met plicht. En in HR 27 september 2005, LJN: AT8318, een Antilliaanse zaak oordeelde de Hoge Raad dat het oordeel van het Hof dat art. 183 SrNA, eerste lid, sub 1 (het geven van een gift of het doen van een belofte aan een ambtenaar met het oogmerk om hem te bewegen in zijn bediening, in strijd met zijn plicht, iets te doen of na te laten) niet alleen ziet op de situatie dat er een direct verband bestaat tussen de gift en een concrete tegenprestatie maar ook op het doen van giften aan een ambtenaar teneinde aldus een relatie met die ambtenaar te doen ontstaan en/of te onderhouden met het doel een voorkeursbehandeling te krijgen, niet getuigde van een onjuiste uitleg van enige in de bewezenverklarde tenlastelegging voorkomende, aan art. 183 SrNA ontleende term.

14. In deze zaak is echter sprake van een andere situatie. In de betreffende jurisprudentie gaat het om giften die worden gedaan vanwege de relatie met de ambtenaar en diens handelen ten behoeve van de gever en om een ambtenaar die op het moment waarop hij datgene doet waartoe hij op zich bevoegd is, een gift heeft ontvangen of weet dat hij die zal ontvangen. Het ontvangen van de gift of het accepteren van de toezegging en vervolgens de gift, maken dat de ambtenaar bij zijn ambtelijk handelen in strijd met zijn ambtsplicht handelt. De reden dat dergelijk handelen binnen de bevoegdheid als handelen in strijd met de ambtsplicht wordt beschouwd, is, zoals Roording terecht heeft opgemerkt, dat de bevoegdheid dan niet meer op onpartijdige wijze wordt uitgeoefend. Dat is hier echter niet aan de orde. Als verdachte bemoeienis heeft gehad met de intrekking van de dwangsom, dan was dat niet omdat hij een

gift had ontvangen of deze hem was toegezegd. Als hij al een gift heeft ontvangen naar aanleiding van het intrekken van de verbeurdverklaring, dan is er sprake van een gift naar aanleiding van handelen overeenkomstig verdachte's ambtsplicht en dat is in strijd met art. 362 lid 1, onder 2° Sr.

Ten aanzien van de beoogde tegenprestatie

In de zin van dat de ambtenaar bewogen moet zijn om in strijd met zijn ambtsplicht in zijn bediening iets te doen of nalaten.

Uitgangspunt bij de omkopingsdelicten is de mogelijkheid dat er een tegenprestatie wordt geleverd strafbaar te stellen. Daar(al) ligt ook het kwalijke karakter van een dergelijk handelen.

Ook dus als het nooit komt tot een tegenprestatie is er sprake van een strafbaar feit.

Twee algemene uitgangspunten uit wetgeving en jurisprudentie:

1. de (beoogde) tegenprestatie hoeft niet geleverd te zijn;
2. er hoeft geen causaal verband te bestaan tussen de gift/belofte en de (beoogde) tegenprestatie/

Ad 1

Uit de delictomschrijvingen volgt al dat de tegenprestatie niet geleverd hoeft te worden en dus ook niet hoeft te worden bewezen.

De Hoge Raad bepaalde reeds op 22 februari 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA4894, dat:

Er is niet pas sprake van strafbaarheid op grond van art. 362 Sr, als na het aannemen van giften door de ambtenaar het met die giften beoogde handelen of nalaten ook daadwerkelijk is gevolgd. Voldoende is dat de ambtenaar - op het moment dat deze de gift aanneemt - weet dat die gift hem is gedaan om hem te bewegen in de toekomst iets te doen of na te laten.

De procureur-generaal bij de HR merkte in dat arrest op:

“Het gaat er immers gelet op de bewoordingen en bestanddelen van dat artikel om dat de ambtenaar - op het moment dat die de gift aanneemt - weet dat die gift hem is gedaan om in de toekomst iets te doen of na te laten. Zoals in de losbladige editie van het WvSr staat weergegeven, is niet noodzakelijk dat één qua tijd en plaats en verdere details nauwkeurig vaststaande handeling wordt beoogd. Hieruit volgt onder meer dat niet behoeft vast te staan

dat het beoogde handelen of nalaten ook daadwerkelijk is gevolgd. Dit zou ook vreemd zijn. Immers, zou een ambtenaar, die vandaag een gift heeft aangenomen in de wetenschap dat zij hem wordt gedaan om in de toekomst iets te doen of na te laten, en die al na een week na de gift onvoorzien wordt ontslagen, niet vervolgd kunnen worden op grond van art. 362 Sr omdat de door de gever beoogde handeling niet is gevolgd? En zou een ambtenaar evenmin kunnen worden vervolgd voor handelen in strijd met art. 362 Sr omdat de beoogde handeling van de gever nog niet is gevolgd? In mijn optiek moeten deze vragen ontkennend beantwoord worden (...).”

Ad 2.

Geen causaal verband is vereist tussen gift en (beoogde) tegenprestatie. Natuurlijk maakt het de zaak duidelijker als de tegenprestatie wel is gevolgd en al helemaal als er een direct verband bestaat tussen gift en de tegenprestatie. Maar een direct verband tussen gift en tegenprestatie is niet vereist.

Dit onderschrijft ook de Hoge Raad in HR 27 september 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT8318

“In een geval als het onderhavige ziet art. 177 Sr niet alleen op de situatie dat er een direct verband bestaat tussen de gift of belofte enerzijds en een concrete tegenprestatie anderzijds, doch ook op het doen van giften of beloften aan een ambtenaar teneinde aldus een relatie met die ambtenaar te doen ontstaan en/of te onderhouden met het doel een voorkeursbehandeling te krijgen.”

En in HR 20 juni 2006, ECLI:NL:HR:2006:AW3584

“Vooropgesteld moet worden dat art. 177 Sr in een geval als i.c. niet alleen ziet op de situatie dat er een direct verband bestaat tussen de gift of belofte enerzijds en een concrete tegenprestatie anderzijds, doch ook op het doen van giften of beloften aan een ambtenaar teneinde aldus een relatie met die ambtenaar te doen ontstaan en/of te onderhouden met het doel een voorkeursbehandeling te krijgen (HR LJN AT8318). Onjuist noch onbegrijpelijk is 's Hofs oordeel dat in een situatie waarin in een zekere periode een ambtenaar een aantal giften of beloften is gedaan en deze in dezelfde periode in een aantal gevallen heeft gehandeld i.s.m. zijn ambtsplicht, zoals i.c., het niet noodzakelijk is dat één op één een verband wordt aangetoond tussen een specifieke gift of belofte en een specifiek handelen i.s.m. de ambtsplicht.”

Hoewel de tegenprestatie dus niet hoeft te worden bewezen, zijn die in Babel wel degelijk gevolgd. Hierboven zijn die reeds de revu gepleegd.

De belangrijkste is wel de macht die Schotte aan Corallo heeft willen geven over de Curaçaose politiek. Zie daarvoor de agreement en de promissory note. Weliswaar zijn geen

getekende versies gevonden, maar duidelijk is wel dat de bedoeling was deze te tekenen en dat Corallo inderdaad zeggenschap heeft gehad over wie er op de lijst van MFK kwam.

Ook is daar het schrijven van Schotte als Minister President van Curaçao aan de Minister van Binnenlandse Zaken in Italië, waarin aan wordt gegeven, dat:

“The Government, which I have the honor to chair, will soon take a decision to give mr Corallo Francesco a prestigious and important institutional function;”

en wordt gevraagd om:

“a note on the reputation that Mr. Corallo has.”

Voorts dient ook te worden gewezen op de inspanningen, die Schotte zich heeft getroost om de onder gekwalificeerde Baetsen in het zadel te helpen als Voorzitter van de Raad van Commissarissen van de Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten (CBCS). Het lukt hem de voordracht door de ministerraad te drukken, totdat de fractievoorzitters aan de noodrem trekken mede in verband met de taak van de Staten om toe te zien op de integriteit van de CBCS.

Uit dezelfde periode dateert een vertrouwelijke mailwisseling tussen Schotte en Corallo, over de samenwerking met Italiaans energieconcern ENI met betrekking tot olie- en gasvelden voor de kust van Curaçao. Onder andere wordt in de mail gesteld, dat de mogelijkheid tot exploratie substantieel is en dat ENI de rol van early mover zou kunnen vervullen en zich daarmee verzekeren van gebieden met minimale contractuele verplichtingen.

Tot slot is daar het schrijven van Schotte aan het Amerikaanse consulaat ter ondersteuning van de visumaanvraag van Corallo, die kennelijk steeds door de VS is geweigerd. Het is niet bekend of deze brief ook echt is verzonden door Schotte.

Conclusie

De wetgever heeft willen voorkomen dat ambtenaren zich onwenselijk laten beïnvloeden. Ze mogen hun neutrale positie niet verliezen in ruil voor een voordeel. Door de strafbaarstellingen van ambtelijke corruptie wordt dit al in een vroeg stadium gewaarborgd: Indien de mogelijkheid kan bestaan dat de ambtenaar beïnvloed wordt door een voordeel, mag hij dat voordeel niet aannemen.

Het voordeelsbegrip daarbij is ruim. Onder voordeel valt alles dat voor de ambtenaar waarde heeft. Als een voordeel afkomstig is uit een overeenkomst of nevenfunctie, of als het voordeel

aan een specifiek doel is verbonden, is er daardoor niet zonder meer sprake van een voordeel dat door ambtenaar straffeloos mag worden aangenomen of gevraagd.

De ambtenaar die een voordeel aangeboden krijgt of vraagt moet zich namelijk afvragen of de aanbieder van dat voordeel daar niet een tegenprestatie voor zou kunnen verwachten. Er moeten bellen gaan rinkelen als de ambtenaar een positie heeft die voor de gever van belang kan zijn.

De omstandigheden waaronder de giften zijn gedaan wegen zwaar. Wat is de positie van de ambtenaar, wie doet de gift en wat kan het belang daarvan zijn. Hoe groot is de gift en hoe openlijk wordt deze betaald. Daarbij komt dat er geen causaal verband hoeft te bestaan tussen gift en beoogde tegenprestatie. Ook giften met het doel een relatie te doen ontstaan of te onderhouden zijn onwenselijk en strafbaar.

Als de omstandigheden zo zijn dat de ambtenaar zich af moet vragen of hij de gift wel kan aannemen dan moet hij daarnaar onderzoek doen. Als hij vervolgens – als redelijk denkend ambtenaar – weet of had moeten weten dat er een tegenprestatie verlangd kan worden, dan is hij strafbaar als hij de gift aanneemt.

Wat Schotte betreft:

- Schotte was in de periode dat hij de betalingen ontving, en ook daarna terwijl er tegenprestaties volgden, ambtenaar;
- er is sprake van meerdere giften, in ieder geval van de twee ten laste gelegde bedragen staat vast dat het giften zijn;
- de giften zijn aangenomen;
- de giften werden verhuld via valse facturen en via witwasconstructies door middel van buitenlandse rekeningen, vennootschappen en opnames in cheques;
- Schotte wist dat deze giften hem niet zomaar werden gedaan en dat er een tegenprestatie voor werd verwacht;
- Hoewel een tegenprestatie niet bewezen hoeft te worden verklaard, immers het aannemen van de giften is voldoende onder deze omstandigheden, blijkt deze wel zijn gevolgd:

Schotte heeft zich vanuit zijn aansluitende ambtelijke functie als premier van Curaçao aantoonbaar ingespannen om voor de omkoper Corallo en diens rechterhand Baetsen een hoge en invloedrijke functie te regelen op Curaçao, hij heeft Corallo informatie gegeven

over mogelijke olievelden bij Curaçao, en -nog wel het belangrijkste- Schotte heeft aan een buitenlandse gokbaas directe verregaande macht willen geven over de Curaçaose politiek via de politieke partij MFK.

Voor zover Schotte wil betogen, dat de factuurbetalingen een donatie waren van Corallo aan de MFK en dat die in 2010 niet strafbaar was het volgende.

Om te spreken van omkoping hoeft men, zoals hierboven reeds is gebleken, volgens de rechtspraak geen onderscheid te maken tussen politieke donatie en persoonlijke gift. Ook de wetgever heeft afgezien van nadere normering van het voordeelbegrip (Kamerstukken II 1999/2000, 26469, 5 p. 6-8).

Het is, met andere woorden, niet relevant of de verdachte van ambtelijke omkoping het geld voor zijn politieke campagne/partij heeft gebruikt of persoonlijk heeft aangenomen. Het doen van een gift omvat volgens de Hoge Raad elk overdragen aan een ander van iets, dat voor die ander waarde heeft, mits gedaan met het in de actieve omkopingsbepaling bedoelde oogmerk (HR 25 april 1916, W 9970, NJ 1916, 551).

De verdachte van ambtelijke omkoping hoeft geen persoonlijk voordeel te behalen van de gift. In HR 23 mei 1910, W 9044 was het verweer, dat de ontvangen gift bestemd was voor een kerkkoor en niet dus zichzelf. Desondanks merkte de Hoge Raad die donatie aan als strafbaar. Het betrof immers “een gift waardoor de ontvanger kon worden omgekocht” Noyon/Langemeijer/Rommelink, aantekening 6 bij artikel 126 (suppl. 100).

In een eerdere lokale corruptiezaak luidde het verweer, dat de verdachte de giften niet heeft aangenomen in zijn ambtelijke hoedanigheid of in het kader van zijn bediening als ambtenaar, maar slechts als partijpoliticus in het kader van de financiering van de partij (en daarmee het algemeen belang dienende), immers een dergelijke vorm van sponsoring of fundraising van politieke partijen zou van oudsher gebruikelijk en toelaatbaar zijn. Het Hof daarentegen verwierp die redenering. In casu bleek sprake te zijn van strafbare giften, waarbij het niet uitmaakte, dat de giften voor fundraising waren bedoeld, onmiddellijk door de verdachte naar de politieke partij doorgesluisd werden en in hun geheel ten goede kwamen aan die partij (HR 27 september 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT8328, conclusie van de Procureur-Generaal bij de HR: ECLI:NL:PHR:2005:AT8328, Hof-vonnissen van 16 juli 2004, nummer H-52/04).

Ook in de zaak Schotte is meer dan genoegzaam gebleken, dat de giften van het type strafbaar zijn, gezien de verhulling van de betalingen via vervalsing van de facturen, waaruit die betalingen zijn verricht en de verhullende omwegen via welk de betalingen bij Schotte en Van der Dijs terecht zijn gekomen.

Ten aanzien van het voorhanden en aanwezig hebben van frequency jammers

In de woning van appellanten zijn tijdens de huiszoeking van 9 december 2013 2 frequentie- en 3 audio jammers en 2 spy phone protectors inbeslaggenomen.

De frequentie jammers, zo is door zowel het RST, Unit Informatie & Expertise als Bureau Telecommunicatie en Post (BTP) uitgemaakt, zijn van het type radio-elektrische zendinrichtingen, die, qua ontwerp en functionaliteit, bedoeld zijn om het openbaar telefoonverkeer, meer in het bijzonder de frequentiebanden voor de mobiele telefonie, effectief te verstoren.

De apparaten blokkeren in de woorden van BTP “de communicatie tussen basisstation en mobiele telefoon, waardoor men geen gesprekken kan ontvangen of plaatsen. Dit geldt voor mobiele telefoons, die zich binnen het bereik van de “frequency jammer” bevinden.”

Van de jammers was een geschikt voor mobiel gebruik en daartoe voorzien van een intern oplaadbare accu. De andere jammer was voor stationair gebruik bedoeld, althans voor elektravoeding afhankelijk van een vaste outlet.

Van de jammers functioneerde de mobiele jammer in bovenbedoelde zin en veroorzaakte na het aanzetten ervan een directe storing in het GSM/3G-netwerk van UTS en Digicell, waardoor, zoals bevonden door I&E, “het gebruik van GSM’s in de directe nabijheid van de jammer niet meer mogelijk” was “gedurende de tijd, dat deze aanstond.”

De stationaire jammer bleek niet consistent te functioneren.

BTP stelde vast, dat “de frequentiebanden die door” beide “apparaten worden verstoord (...) internationaal” zijn “gereserveerd voor mobiele telecommunicatie diensten” en kunnen “zonder (...) technische aanpassing niet voor andere doeleinden (...) dan” verstoring “van de frequentiebanden voor mobiele telefonie” worden gebruikt.

Omdat de apparaten storing veroorzaken aan concessiehouders zal de Minister van Verkeer, Vervoer en Ruimtelijke Planning geen machtiging voor het aanwezig hebben of gebruik daarvan ex art. 15 lid 1 van de Landsverordening op de Telecommunicatievoorzieningen afgeven.

Appellanten zijn geen houder van een concessie en/of machtiging, ex art. 15 lid 1 van de Landsverordening op de Telecommunicatievoorzieningen.

Appellanten zijn thans, afgaande op hun schriftelijke appelverklaring, in confesso wat aanschaf, bezit, gebruik en effect van de jammers betreft.

Appellanten hadden namelijk de bedoeling met het feitelijk voorhanden hebben en gebruik van de jammers het afluisteren in hun woning tegen te gaan door het GSM-signaal (tussen de eventuele bug en basisstation) te verstoren en hadden zelf ondervonden, dat er verstoring in

het belverkeer optrad als ze de jammers activeerden. Daarmee geven ze meer dan genoegzaam aan bekend te zijn geweest met het gebruik en beoogd effect van de jammer, namelijk verstoring van het openbare mobiele telecommunicatienetwerk.

Het oogmerk het openbaar telecommunicatienetwerk te verstoren, zoals tenlastegelegd, ex art. 2:107 lid 2 sub a jo lid 1 sub a Sr is daarmee bewezen.

Dat oogmerk vloeit overigens ook voort uit het gegeven dat de apparaten feitelijk niet voor een ander doel kunnen worden gebruikt dan voor het verstoren van het openbare telefoonverkeer (zie bevindingen Bureau Telecommunicatie en Post).

Uit het gegeven overigens, dat een van de jammers een portable was en Schotte expliciet per mail d.d. 2 december 2013 aan een firma in de VS om drie “portable jammers” had gevraagd van “good 5 band cell phone” en advies had gevraagd over de frequenties in gebruik bij de providers UTS en Digicel moet het ervoor worden gehouden, dat het oogmerk niet beperkt was tot de begrenzing van de echtelijke woning, doch zich uitstreckte tot mobiel gebruik.

Wettig en overtuigend is bewezen, zoals het GEA overigens ook heeft aangenomen, dat appellanten zich met het aanwezig en voorhanden hebben van de twee frequency jammers schuldig hebben gemaakt aan de onder feit 4, respectievelijk feit 3 tenlastegelegde feiten.

Overigens is bevonden ten aanzien van de audio jammers en spy phone protectors, dat met de audio-jammers voorkomen kan worden, dat er gesprekken worden afgeluisterd en met spy-phone protectors men zogenaamde Spy-phones kan herkennen.

Uit het requisitoir van de zaaksofficieren:

“Audio-jammers en spy-phone protectors worden in de opsporingspraktijk veelal aangetroffen bij personen in criminele kringen die niet willen dat de politie meeluistert als zij communiceren over zaken die het daglicht niet kunnen verdragen, maar het bezit van audio-jammers en spy-phone protectors is op zichzelf niet strafbaar. Niet op grond van de Landsverordening op de telecommunicatievoorzieningen, want het zijn geen radio-elektrische zendingen. En ook niet op grond van art 2: 107 lid 2 onder a van het Wetboek van Strafrecht, want zij zijn niet geschikt om een openbaar telecommunicatienetwerk of -dienst te verstoren, dan wel gevaar voor personen te veroorzaken (art 2:107 lid 2 verwijst naar het misdrijf uit lid 1).”

Valse aangifte paspoort

In de paspoortkwestie is het Gerecht in het geappelleerde vonnis er terecht van uit gegaan, dat Schotte in het formulier “Kennissegeving verlies reisdocument” d.d. 15 april 2013 in strijd met

de waarheid heeft doen opnemen, dat hij het paspoort is verloren. Het paspoort was namelijk niet kwijt.

Voor opzet en oogmerk ten aanzien van de valsheid zijn de volgende overwegingen van belang:

de aangifte betreft een bijzonder belangrijk en gewichtig goed, te weten een diplomatiek paspoort, verbonden aan een idem belangrijke positie, namelijk, dat van, in dit geval, de Minister President van Curaçao, welke positie Schotte toentertijd bekleedde;

zozeer is het diplomatiek paspoort aan voormelde functie verbonden, dat het bij niet langer vervullen daarvan door de houder geretourneerd moet worden aan het Kabinet van de Gouverneur;

het spreek voor zich, dat de houder van een diplomatiek paspoort als het onderhavige geacht wordt verantwoordelijk daarmee om te gaan en bekend te zijn met de plaats waar het wordt bewaard, hetgeen bij Schotte of thuis of op kantoor was;

het paspoort is na de val van het Kabinet Schotte eind september 2012 niet door of vanwege Schotte geretourneerd aan het Kabinet van de Gouverneur, doch is in plaats daarvan ruim 6 maanden later door Schotte bij het Kabinet en de politie als vermist opgegeven toen hem door het Kabinet te verstaan werd gegeven, dat hij anders geen diplomatiek paspoort als Statenlid kon krijgen;

het paspoort is 8 maanden na de aangifte door de politie op een bijzonder locatie aangetroffen, namelijk elders, dus niet bij Schotte thuis of op kantoor, doch op het werk van Van der Dijs in een kluis, waartoe slechts Van der Dijs en een enkele manager, doch nimmer Schotte, toegang hadden;

Schotte heeft geen verklaring kunnen geven voor hoe het paspoort in de kluis van Vanddis terecht is gekomen, immers toegang tot die kluis had hij niet, dus zelf kon hij het er niet hebben gelegd en daarnaast heeft hij niemand gevraagd, in het bijzonder Van der Dijs niet, om het daarin te plaatsen;

Van der Dijs daarentegen is tot de conclusie gekomen, dat zij degene moet zijn geweest, die het paspoort in de kluis heeft bewaard, alleen heeft ze daaraan geen actieve herinnering, althans het enige wat ze zich in haar verklaring in appel herinnert is dat zij de enveloppe, waarin de politie het paspoort had gevonden, van huis uit naar het werk heeft genomen en in de kluis heeft gedaan;

Van der Dijs geeft in haar nieuwe verklaring ook aan, dat toen er thuis door Schotte en haar gezocht werd naar het paspoort ze er “totaal niet bij stil” had “stilgestaan dat het paspoort in die envelop, en dus in die kluis, zat.”

In de tijd bezien, later, namelijk bij de doorzoeking door de politie, had Van der Dijs desgevraagd over de inhoud van de kluis aangegeven, dat ze bezwaar had tegen openmaken ervan en dat er “alleen verzekeringspapieren (...) en drie Visacards creditcards” in lagen (pv bevindingen 172930 d.d. 10 december 2013, pag. 34).

Onder deze omstandigheden moet het er voor worden gehouden, dat Schotte had geweten, dat het paspoort in de kluis bij Van der Dijs lag. Het bewijs is dan ook daar, dat Schotte willens en wetens de kennisgeving van verlies van zijn diplomatieke paspoort in strijd met de waarheid heeft doen opmaken met het oogmerk om deze als echt en onvervalst te gebruiken. Alsof dat niet voldoende was heeft Schotte ook gebruik gemaakt van de vervalste kennisgeving door deze per “gerrit@gerritschotte.com” op 17 april 2013 door te mailen naar de Directeur van het Kabinet van de Gouverneur met cc Gouverneur (pag. 50).

Conclusie

Niets verder ter zake doende dient het geappelleerde vonnis te worden bevestigd ook ten aanzien van de strafmaat (in plaats van belangen van het volk dienen, belangen van Corallo, daarmee verspeel je je het recht om een tijd aan de verkiezingen mee te doen).

Vordert gevangenneming versus Schotte met als gronden geschokte rechtsorde, onbegrijpelijk dat Schotte nog steeds actief kan wezen met dit feitencomplex, en vrees voor herhaling gezien de inhoud van de verklaring van Schotte, waaruit niet blijkt van enig inzicht in foutief handelen.

Curaçao, 13 juni 2017

de Advocaten-Generaal